

Demokraattinen kansakunta

Abdullah Öcalan

20.3.2020

Sisältö

Alkusanat	3
Johdanto	4
Kapitalistinen moderniteetti ja kansakunta	6
Demokraattinen moderniteetti	9
Demokraattinen ratkaisu	11
Demokraattisen kansakunnan malli	13
5.1 Kurdien tulemisesta kansakunnaksi	16
6.2 Demokraattisen autonomian ratkaisu ja toteutus	17
6.3 KCK ja demokraattisen kansakunnan ulottuvuudet	18
1 – Vapaa kansalaisyksilö ja kommunaalinen elämä	18
2 – Poliittinen elämä ja demokraattinen autonomia	19
3 – Yhteiskunnallinen elämä	21
4 – Vapaa yhteiselämä	22
5 – Taloudellinen autonomia	24
6 – Lakirakenteet	26
7 – Kulttuuri	27
8 – Itsepuolustusjärjestelmä	29
9 – Diplomatia	30
Kuinka olla Demokraattisen kansakunnan ratkaisun etsijä	32
Johtopäätökset	33
Kirjoittajasta	36
Kansainvälinen aloite – The International Initiative	37

Alkusanat

Kansainvälinen aloite ”Vapaus Abdullah Öcalanille – rauha Kurdistaniin” pyrkii julkaisemaan Abdullah Öcalanin teoksia eri kielillä ja valmistelemaan vihkosia, jotka on koottu Öcalanin eri aiheita käsittelevistä kirjoista. Tämä on hyödyllistä ja välttämätöntä, koska esitteet yhdistävät tietystä aiheesta käydyn ja useaan kirjaan jaetun argumenttiketjun. Osaa hänen teoksistaan ei myöskään ole vielä käännetty. Tätä esitettä tulisikin pitää vain kehyksenä, eikä se voi korvata varsinaisten kirjojen lukemista.

Öcalan on ollut hyvin kriittinen suhtautumisessaan kapitalismiin, mutta kriittinen myös reaaliosialistisia käytäntöjä kohtaan jo 1980-luvulta lähtien. Hän on tarkastellut naisten vapautta, vallan ja valtion ilmiöitä sekä sitä, kuinka nämä liittyvät toisiinsa. Tämä on johtanut hänet yhä uudestaan historia-analyysin pariin hänen yrittäessään ymmärtää kuinka tämä kaikki on tapahtunut. Hän törmäsi tutkimuksissaan kansakuntaan, valtioon ja kansallisvaltioon sekä huomasi, kuinka haitallisia ne ovat mille tahansa yhteiskunnalliselle liikkeelle. Ne voivat muuttaa jopa kaikkein vallankumouksellisimmat yksilöt pelkiksi kapitalismin uusintajiksi.

Abdullah Öcalanille ei riitä kritiikin ja itsekritiikin tuottaminen. Hän kokee, että on pakko ajatella vaihtoehtoja sille elämäntavalle, johon yhteiskunta nykyisin pakotetaan. Siksi hän pyrkii systematisoimaan kaikkien historian aikana sorrettujen ja hyväksikäytettyjen elämät ja kamppailut sekä ehdottamaan vaihtoehtoista mallia ja elämäntapaa kapitalisen moderniteetin ja klassisen sivilisaation ulkopuolella.

Esitteet ovat entistä tärkeämpiä Kurdistanin ja koko alueen kehityksen vuoksi. Lahkolaisuuden ja kansallismielisten konfliktien elpymässä monilla maailman alueilla yhdessä aggressiivisen kapitalismin seurausten samanaikaisen ilmaantumisen kanssa, saattavat Öcalanin ehdotukset ja ilmeinen pyrkimys toteuttaa ne Rojavassa ja Bakurissa olla juuri oikea lääke sodasta kärsivällä alueella. Hän kehottaa kaikkia rakentamaan ja puolustamaan vapaata elämää ja ihmiskuntaa. Öcalanin ääni on valtavan tärkeä rauhan ja järjen äänenä. Hänen äänensä kuitenkin hiljennetään liian usein İmralı-saaren yksinäisessä eristyksellisessä, jossa häntä pidetään vangittuna. Hänen vapautensa olisi kurdien lisäksi kaikkien Lähi-idän kansojen edun mukaista.

Kansainvälinen aloite ”Vapaus Abdullah Öcalanille – rauha Kurdistaniin”

Johdanto

Kurdistanin työväenpuolueen PKK:n taistelun oleellisin pyrkimys on tähän asti ollut kurdikysymyksen tuominen näkyväksi. Kurditodellisuuden kieltäminen kurdikysymyksen muodostumisen aikana teki luonnollisesti olemassaolon kysymyksestä keskeisen. Siksi PKK yritti aluksi todistaa kysymyksen olemassaolon ideologisilla perusteilla. Koska myös turkkilainen vasemmisto jatkoi kurditodellisuuden kieltämistä, joskin hienostuneemmilla menetelmillä, järjestäytyminen oli rakennettava itsenäisen identiteetin ja toiminnan pohjalle.

Turkin kansallisvaltio, harjoittaessaan perinteistä kieltämis- ja tuhoamispolitiikkaansa, kieltäytyi edes harkitsemasta poliittisen ratkaisun mahdollisuutta tänä aikana. Päinvastoin, se päätti torjua PKK:n aloitteet fasistisella terrorilla, joka huipentui syyskuun 12. päivän 1980 sotilasvallankaappaukseen. PKK:n julistus vallankumouksellisesta kansansodasta nousi ainoaksi toteuttamiskelpoiseksi vaihtoehdoksi. Sotilasdiktatuurin olosuhteissa PKK joko kuihtuisi, kuten muut Turkin demokraattiset vasemmistoryhmät, tai nousisi vastarintaan. Valtion halu ylläpitää aiemmin peiteltyä kielto- ja tuhoamispolitiikkaa avoimen terrorin avulla on ollut ratkaiseva tekijä kurdikysymyksen muuttumisessa ideologisesta kysymyksestä sotakysymykseksi 12. syyskuuta 1980 lähtien. Elokuun 15. päivän hyökkäystä (suom.huom. PKK:n sissisodan alkua) olisikin realistisempaa analysoida tämän tulkintakehyksen lävitse. Tällainen siirto kertoo liikkeen tavoitteesta todistaa kurdien olemassaolo ja suojella heidän olemassaoloaan, ei niinkään vapautuksellisista päämääristä. On huomattava, että tässä suhteessa PKK on menestynyt varsin hyvin.

Vaikka PKK epäilemättä todisti kurdien olemassaolon, se takertui kansallisvaltioajatteluun. Seuraava itsekritiinen ajanjakso paljasti kansallisvaltion sosialismin ja demokratian vastaisen ytimen. Reaalisosialismin nopea purkautuminen 1990-luvulla auttoi ymmärtämään paremmin kriisin taustalla olevia tekijöitä. Reaalisosialismin hajoamisen aiheuttivat valta ja reaalisosialismin kansallisvaltioon liittyvät ongelmat. Sosialismin kriisi johtui tarkemmin sanottuna vallan ja valtion puutteellisesta ymmärtämisestä. Kun valtion ja vallan ristiriitaisuudet kurdikysymyksen esiintuomana yhdistyivät reaalisosialismiin ja laajempaan globaaliin kriisiin, valtion ja vallan kysymyksen kattavasta analysoinnista tuli väistämätöntä. Tätä varten yritin analysoida valtiota ja valtaa koko sivilisaation historian ajalta. Keskityin kuvailemaan valtion ja vallan ilmiöiden muutosta kapitalistisen moderniteetin, nykypäivän hegemonisen sivilisaation, yhteydessä. Väitin erityisesti, että vallan muutos kansallisvaltioksi loi perustan kapitalismille. Tämä oli tärkeä väite. Yritin osoittaa, että kapitalismista ei olisi voinut tulla uutta hegemonista järjestelmää, jos valtaa ei olisi järjestetty kansallisvaltion mallin mukaisesti. Kansallisvaltio oli se perusväline, joka teki kapitalistisen hegemonian mahdolliseksi. Yritin tämän takia todistaa, että ”historiallisena yhteiskuntana” esiintyvä antikapitalistinen sosialismi ei pystynyt luomaan itseensä pohjautuvaa valtion mallia eli reaalisosialistista valtiota. Yritin osoittaa, että ajatus siitä, että Marxin ja Engelsin näkemykset sosialismista voitaisiin rakentaa ainoastaan keskusjohtoisten kansallisvaltioiden kautta, oli todellakin tieteellisen sosialismin perustavanlaatuisen virhe. Väitin edelleen, ettei sosialismia voida rakentaa valtion avulla, etenkin kansallisvaltion. Tällainen vaatimus voisi johtaa vain kapitalismin kaikkein rappeutuneimpiin versioihin, kuten monissa tapauksissa on

koettu, etenkin Venäjän ja Kiinan sosialismissa. Väitteen välttämättömänä esiasteena analysoin keskussivilisaation järjestelmää kautta historian, vallan käsitettä sekä kapitalistisen moderniteetin valtion ja vallan rakennetta, joka on aikakaudellemme ainutlaatuinen vallitseva rakenne. Tärkein päätelmäni oli, ettei sosialisteilla tulisi olla kansallisvaltiota periaatteenaan. Pikemminkin kansallisen kysymyksen ratkaisun tulisi perustua demokraattisen kansankunnan periaatteeseen. Tämän käytännöllinen ilmaisu, kuten yritän osoittaa, on KCK:n (Kurdistanin yhteisöjen liitto) kokemus.

Kurdistanista on tavallaan jo tullut vallankumouksen ja vastavallankumouksen painopiste 2000-luvulla. Se on kapitalistisen moderniteetin heikoin lenkki. Kurdiensa kansalliset ja yhteiskunnalliset ongelmat ovat voimistuneet niin, ettei niitä voida piilottaa julkisilla määräyksillä tai yksilöllisten ja kulttuuristen oikeuksien demagogialla. Kansallisvaltion tavoittelu ei ole enää ratkaisu kurdikysymykseen. Kansallisvaltiollisuus johti erilaisiin käytäntöihin, myös kulttuuriin kansanmurhaan. Se on pikemminkin ollut ongelmien lähde jo pitkään sekä sortajille että sorretuille. Kansallisvaltio on hajoamassa, ja siitä on tullut ongelma jopa kapitalistiselle moderniteetille itselleen. Joustavammat demokraattiset kansalliset kehityssuunnat toimivat aikakautemme edistyksen keihäänkärkenä. Demokraattinen moderniteetti on teoreettinen ilmaisu, joka merkitsee näiden edistysaskelten käytännön vaihetta. KCK toimii konkreettisena osoituksena Kurdistanin demokraattisista kansallisista muutoksista Lähi-idän demokraattisen moderniteetin ratkaisun polulla.

Kapitalistinen moderniteetti ja kansakunta

Kansakunnan käsite seuraa sellaisia kokonaisuuksia kuin klaani ja heimo, ja siinä sukulaisuus ilmenee kansan ja kansallisuuden muodossa. Se on sosiaalinen muoto, jolle kielelliset tai kulttuuriset yhtäläisyydet ovat yleensä ominaisia. Kansalliset yhteisöt ovat avoimempia, minkä lisäksi niillä on yleisesti suurempia valmiuksia kuin klaaneilla ja pienyhteisöillä. Tästä syystä ne ovat ihmisyhteisöjä, joilla on löyhemmät siteet toisiinsa. Kansallinen yhteiskunta on enimmäkseen oman aikakautemme ilmiö. Se on niiden yhteisö, joilla on yhteinen ajattelutapa, jos yleistä määritelmää voidaan tarjota. Toisin sanoen se on henkisesti olemassa oleva ilmiö, mikä tarkoittaa, että se on abstrakti ja kuviteltu ilmiö. Voimme kutsua sitä myös kulttuurisesti määritellyksi kansakunnaksi, joka olisi oikea määritelmä sosiologisesti sanottuna. Yleisimmässä merkityksessä yhteisen ajattelutavan ja kulttuurin muodostuminen riittävät kansakunnan luokitteluun, vaikka kansaan kuuluvilla olisi eri luokka, sukupuoli, väri, etnisyys ja jopa kansallinen tausta.

Kansakunnan yleisen määritelmän tarkentamiseksi yleisesti käytetyt käsitteet, kuten kansallisvaltio, laillinen kansakunta, taloudellinen kansakunta ja sotilasvaltio, ovat erilaisia nationalismiin luokkia. Niitä käytetään pönkittämään käsitystä tästä yleisestä kansakunnan määritelmästä. Sitä voitaisiin kutsua myös ”vallan kansakunnaksi”. Kapitalistisen moderniteetin perustavanlaatuisia tavoitteita on tulla voimakkaaksi kansakunnaksi eli sellaiseksi, joka tuottaa pääomaa, kattavia markkinoita sekä mahdollistaa siirtomaat ja imperialismin. Onkin tärkeää olla hyväksymättä näitä karkeita versioita kansakunnan ainoina mahdollisina malleina. Itse asiassa on tärkeää nähdä nämä kansakunnat pääoman palveluksessa olevina kansakuntina. Nämä ovat ominaisuuksia, jotka tekevät kansallisvaltiosta ongelmien lähteen. Tämä kiinnostaa itseäni.

Moderniteetin aikakauden pääongelma johtuu vallan ja valtion kytkemisestä kansakuntaan. Kun vertaamme tämän aikakauden ongelmia diktatuurien ja dynastisten valtioiden ongelmiin, voimme nähdä, että moderniteetin aikakauden ongelmat johtuvat ”kansallisvaltiosta”. Tämä on suurin ero eri aikakausien välillä. Kansallisvaltio on yksi yhteiskuntatieteiden mutkikkaimmista aiheista. Silti se esitetään välineenä, joka ratkaisee kaikki moderniteetin ongelmat taikasauvan tavoin. Pohjimmiltaan se vain moninkertaistaa yhteiskunnallisia ongelmia levittäessään valtakoneistonsa yhteiskuntien hiussuoniin. Valta itsessään luo ongelmia. Se aiheuttaa yhteiskunnallisia ongelmia vallan järjestämisen pääoman luonteen vuoksi, mikä johtaa ylikuormitukseen ja hyväksikäyttöön. Kansallisvaltio pyrkii homogeeniseen kansalaisyhteiskuntaan. Se voi rakentaa vain keinotekoisesti (oletettavasti laillisia) tasa-arvoisia kansalaisia, joita syytetään väkivallasta valan tekemisen amputoinnin seurauksena. Nämä kansalaiset saattavat olla tasa-arvoisia lain edessä. He kokevat kuitenkin suurimman eriarvoisuuden kaikilla elämän osa-alueilla yksilöinä ja kollektiivisena kokonaisuutena.

Kansakunnan teoriaa analysoitaessa toinen kriittisesti arvioitava näkökulma on kansakunnan pyhittäminen ja palvonta. Kapitalistinen moderniteetti on korvannut perinteisen uskonnon ja Jumalan ja rakentanut niiden tilalle jumalan arvoon kohotetun kansallisvaltion. Jos tulkitsemme nationalismiin kansallisvaltion uskonnoksi, voimme nähdä kansallisvaltion itsensä olevan tämän uskonnon jumala. Valtio on konstruoitu moderniteetin aikakaudella sisällyttämään itseensä kes-

kiakainen ja jopa antiikkinen käsitys jumalallisuudesta. ”Maallistunut valtio” on kokonaisuudessaan tai pohjimmiltaan keskiaikaisten ja antiikin ajan jumaluuksien konstruktio. Tämän pitäisi olla selvää. Kun raaputetaan maallisen tai modernin kansallisvaltion pintaa, kohdataan antiikin ja keskiajan jumalallisuus. Tilan ja jumalallisuuden välillä on vahva vastaavuussuhde. Samoin antiikissa ja keskiajalla nousseen hallitsijan ja Jumalan käsitteen välillä on erittäin vahva yhteys. Hallitsija menetti merkityksensä keskiajan jälkeen sekä yksilönä että monarkkina. Se alkoi institutionalisoitua ja muuttua kansallisvaltioksi, ja jumala-hallitsija korvattiin kansallisvaltiojumalalla. Siksi kapitalistisen moderniteetin ideologinen hegemonia, joka tekee mahdolliseksi maksimaalisen voiton saavuttamisen, on perustana sellaisten käsitteiden pyhittämiselle kuin kotimaa, kansakunta ja markkinat. Se on myös perustana kansallisvaltioiden instituutioiden pyhittämiselle. Maksimaalisen voiton laista tulee hyväksyttävämpää, kun ideologisen hegemonian avulla uskonnollistetaan ja lujitetaan kansakuntaan liittyvät käsitteet.

Elinaikanamme on lisätty kansallisen sovinismin ilmentymiä sekä sellaisten kansallisvaltion symbolien ja perustavanlaatuisien iskulauseiden käyttöä, kuten ”yksi lippu”, ”yksi kieli”, ”yksi kotimaa”, ”yksi valtio” ja ”yhtenäinen valtio”. Nämä muutetaan rituaaleiksi, joita toteutetaan kaikissa mahdollisissa tilanteissa, etenkin urheilutapahtumissa tai taiteen yhteydessä. Näitä rituaaleja tulisi tulkita nationalismi-uskonnon palvontamenoina.

Itse asiassa aikaisempien aikojen palvontamenoilla oli sama tarkoitus. Pää tavoitteena on valtamonopoliin etujen ja hyväksikäytön vahvistaminen piilottamalla tai legitimoimalla ne. Pystymme ymmärtämään yhteiskunnallisen todellisuuden totuuden paremmin, kun tulkitsemme kaikki käytännöt ja lähestymistavat, joiden tarkoituksena on piilottaa tai liioitella lukeutuvia kansallisvaltioon liittyviä asioita, tässä viitekehyksessä.

Kapitalistisen moderniteetin järjestäytyminen kansallisvaltiona näyttelee tukahduttavampaa ja riistävämpää roolia kuin sen järjestäytyminen taloudellisena monopolina. On perustavanlaatuinen virhe ja vääristymä, ettei marxismissa – ja sosiologiassa yleensä – nähdä kansallisvaltion suhdetta tukahduttamiseen ja riistoon vaan kansallisvaltio esitetään tavanomaisena ylärakenteen instituutiona. Kun luokan ja materiaalisen pääoman analyysi tehdään kansallisvaltiosta irrallaan, muodostuu tunkkainen ja abstrakti yleistys, joka ei voi synnyttää hyödyllisiä yhteiskunnallisia tuloksia. Tällaiset abstraktiot ja niiden seuraukset ovat reaalisosialismin epäonnistumisen taustalla.

Moderniteetin tyrannimaisinta puolta edustaa se, että ratkaisu kaikkiin kansallisiin ja yhteiskunnallisiin ongelmiin on sidoksissa kansallisvaltioon. Ratkaisun odottaminen työkalulta, joka itsessään on ongelman lähde, voi johtaa ainoastaan lisääntyviin ongelmiin ja yhteiskunnalliseen kaaokseen. Kapitalismi itsessään edustaa sivilisaation vaihetta, joka on kriisien riivaama. Kansallisvaltio on kriisivaiheen valjastamana työkaluna yhteiskunnan historian kehittynein väkivallan järjestelmä. Se on vallan väkivallan piirittämä yhteiskunta. Se on työkalu, jota käytetään voimakkaasti pitämään yhteiskunta ja ympäristö yhdessä, kun ne on ensin hajotettu teollistumisella ja kapitalismin voiton maksimoinnin lailla. Sitä syytetään liiallisesta väkivallasta, koska kapitalistisella järjestelmällä on taipumus maksimaaliseen voittoon ja katkeamattomaan kasautumiseen. Kapitalistisen kasautumisen lait eivät olisi voineet toimia eikä teollisuutta voitu ylläpitää ilman kansallisvaltion kaltaista järjestelmällistä väkivaltaa. Yhteiskunta ja ympäristö ovat täydellisen hajoamisen partaalla nykyisen globaalin finanssikapitalismin aikakaudella, ja suhdannekriisit ovat nyt saavuttaneet rakenteellisen ja pysyvän luonteen. Näissä olosuhteissa itse kansallisvaltio on muuttunut esteeksi, joka lukitsee järjestelmän kokonaan. Jopa kapitalismi, joka itsessään on kriisien riivaama järjestelmä, on asettanut etusijalle kansallisvaltiosta eroon hankkiutumisen.

Kansallisvaltion suvereniteetti ei ole vain yhteiskunnallisten ongelmien aiheuttaja, vaan se on suurin este ratkaisujen löytämiselle.

Demokraattisen moderniteetin teoria ei sitä vastoin ole kriittinen vain kapitalismin poliittista taloutta kohtaan, vaan koko järjestelmää kohtaan. Demokraattinen moderniteetti kritisoi kapitalismin suhteita sivilisaation historiaan hegemonisena järjestelmänä, sen aiheuttamia muutoksia kaupungissa, luokassa ja valtiossa sekä elementtejä, joiden perusteella se konstruoi moderniteettiaan peittääkseen todellisuutensa. Kapitalistinen moderniteetti legitimoii jatkuvasti itsensä ideologisen hegemonian kautta, jota se perustelee tieteen, filosofian ja taiteiden avulla. Se syventää yhteiskunnan tuhoutumista instrumentalisoidulla nämä perustavanlaatuiset ajattelukentät ja tyhjentämällä ne sisällöstä.

Demokraattinen moderniteetti

Demokraattisen kansakunnan vaihtoehtoinen moderniteetti on demokraattinen moderniteetti. Monopoleista purettu talous ja ekologisuus, joka luonto- ja ihmisystävällisen teknologian ohella merkitsee harmoniaa ympäristön kanssa, ovat demokraattisen moderniteetin ja siten demokraattisen kansakunnan institutionaalinen perusta. Demokraattinen moderniteetti ei ole minun keksintöni. Demokraattinen moderniteetti on virallisen sivilisaation muodostumisen jälkeen ollut aina sen vastaparina tässä kaksijakoisuudessa. Se on ollut olemassa aina siellä, missä virallinen sivilisaatiokin. Tämä toinen moderniteetin muoto on olemassa kussakin paikassa ja ajassa virallisen sivilisaation rinnalla. Yritän ainoastaan, vaikkakin vain karkeasti hahmotellen, antaa sille sen ansaitseman tunnustuksen ja selittää sen pääulottuvuuksia. Yritän myös ymmärtää sen ajattelutavan perusmuotoja ja rakenteita sekä olemassa olevaa yhteiskuntaa, sekä määritellä ne. Vaikka sivilisaation väitetäänkin olevan ainutlaatuinen kaikissa sen olemassa olleista muodoista, dialektiikan mukaan sille on aina olemassa vastine. Tämä ei ole mitenkään erikoinen ajatus. Sitä vastoin hämmentävää on se, miksi tätä dialektisen menetelmän luonnollisinta muotoa ei ole systemaattisesti artikuloitu.

Demokraattinen moderniteetti on aina ollut olemassa, vaikka se onkin muuttanut muotoaan eri aikakausien mukaan. Se on todellisuus, jolla on aina ollut oma vastahistoriansa sivilisaation historian rinnalla. Se merkitsee universaalien historian järjestelmää, joka on tyrannian ja riiston voimien ulkopuolella. Kurditodellisuus edustaa kulttuuria, joka on saanut sivilisaation voimilta vakavimmat iskut. Se edustaa kulttuuria, jota vastaan eri voimat ovat hyökänneet tuhoamisaikeissa. Siten se voi toteuttaa olemassaolonsa vain sellaisessa sivilisaatiossa, joka on perinteisen luokkasivilisaation ulkopuolella – demokraattisessa ja sosialistisessa sivilisaatiossa. Jos kurdien historiasta tullaan mielekkäästi kirjoittamaan, se voidaan tehdä vain tässä viitekehyksessä. Demokraattinen moderniteetti on tämän nykyaikainen ilmaisu.

Demokraattinen moderniteetti vastustaa universalistista, lineaarista, progressiivistista ja determinististä metodologiaa – metodologista lähestymistapaa, joka on suljettu todennäköisyyksille ja vaihtoeidoille ja jota moderni kansallisvaltio käyttää yhteiskunnan yhtenäistämiseen ja laumaannuttamiseen. Pluralistiset ja todennäköisyyspohjaiset menetelmät sen sijaan ovat avoimia vaihtoeidoille ja voivat tehdä demokraattisen yhteiskunnan näkyväksi. Se kehittää vaihtoehtoon ominaisuuksiensa avulla ollen avoin erilaisille poliittisille muodostelmille: monikulttuurisuudelle, monopolittomuudelle, ekologisuudelle ja feminismille. Se luo taloudellisen rakenteen, joka perustuu yhteiskunnan perustarpeiden tyydyttämiseen ja on yhteisön käytettävissä. Demokraattinen konfederalismi on demokraattisen moderniteetin poliittinen vaihtoehto kapitalistisen moderniteetin kansallisvaltiolle.

Demokraattinen konfederalismi on demokraattisen moderniteetin poliittinen perusmuoto. Sillä on tärkeä rooli jälleenrakennustyössä, ja se on sopivin apuväline ratkaisun luomiseen demokraattisella politiikalla. Demokraattinen konfederalismi esittelee demokraattisen kansakunnan vaihtoehtoon tarjoten keskeisen välineen etnisten, uskonnollisten, kaupunkien, paikallisten, alueellisten ja kansallisten ongelmien ratkaisulle. Ongelmien, jotka johtuvat modernin kansallisval-

tion toteuttamasta monoliittisesta, homogeenisesta, mustavalkoisesta ja fasistisesta yhteiskuntamallista. Demokraattisessa kansakunnassa jokaisella etnisellä, uskonnollisella, paikallisella, alueellisella ja kansallisella ryhmällä sekä kaupungilla on oikeus osallistua oman identiteettinsä pohjalta demokraattisen konfederaation rakenteeseen.

Demokraattinen ratkaisu

Kapitalistisen moderniteetin aiheuttamat ongelmat on aina pyritty ratkaisemaan kansallisvaltiollisilla ja nationalistisilla ajattelutavoilla ja kaavoilla. On esitetty, että kansallisvaltio itsessään on tärkein ongelmanratkaisukeino. On ymmärrettävä kansallisvaltion paikka hegemonisessa järjestelmässä sekä sen yhteydet kapitalismiin ja teollistumiseen, jotta siitä saataisiin todellinen käsitys. Sosialistisen ideologian puutteellinen valtiokysymyksen analyysi vain hämärtää ongelmaa edelleen. ”Kansakuntien itsemääräämisoikeudesta” seurannut visio jokaisen kansan omasta kansallisvaltiosta johti siihen, että ongelmaa pahennettiin entisestään.

Teoriani ydin on tutkia kurdien todellisuutta ja kurdien olemassaoloa suhteessa sivilisaatioon ja moderniteettiin. Tavoitteenani on selittää kapitalismin ensisijainen vastuu kurdikysymyksen noususta ja erottaa demokraattisuuden olemus kansallisvaltioratkaisusta ensimmäistä kertaa. Tämä lähestymistapa on PKK:n sisäisen muutoksen ydin. Tämä puolustus selittää eron valtiollisten ja demokraattisten ratkaisujen välillä, joita ei ole selvitetty PKK:n ryhmävaiheen jälkeen. Tässä se eroaa reaaliosialismista ja sen taustalla olevasta klassisesta marxilais-leninistisestä opista. Se tuo kansojen itsemääräämisoikeuden porvarilliseen oikeuteen rajoittuvasta kotelosta sisällyttäen sen yhteiskunnallisen demokratian piiriin. Toisin sanoen kurdien kysymys voidaan ratkaista ilman, että sitä saastutetaan valtiollisuudella. Kun emme kiinnitä huomiota kansallisvaltiollisuuden tavoitteluun emmekä pakota ketään näiden ryhmien ratkaisuihin, kurdikysymys voitaisiin ratkaista yhteiskunnan demokraattisten itsehallintomallien puitteissa. Tämä on PKK:n muutoksen ydin.

Demokraattinen ratkaisumalli ei ole vain vaihtoehto. Se on ensisijainen menetelmä ratkaisun saavuttamiseksi. Demokraattinen ratkaisu merkitsee yhteiskunnan demokratisoitumista kansallisvaltion ulkopuolella. Käsitteenä se näkee kansallisvaltion yhdessä kapitalismin kanssa jatkuvasti kasvavien ongelmien lähteenä eikä ratkaisuna yhteiskunnallisiin ongelmiin. Demokraattista ratkaisumallia ei pidä ajatella yhtenäisenä kansallisvaltiona, joka on vain muutettu liittovaltion tai valtioliiton muotoon. Liittovaltiollinen tai valtioliittoinen muoto kansallisvaltiosta ei ole demokraattinen ratkaisu. Nämä ovat ratkaisuja, jotka tukeutuvat valtion eri muotoihin ja vain pahentavat ongelmaa. Jäykästi keskitetyn kansallisvaltion muuttaminen liittovaltion tai valtioliiton muotoon kapitalistisen ajattelutavan sisällä saattaa lievittää ongelmia ja tarjota osittaisia ratkaisuja, mutta se ei voi johtaa kokonaisratkaisuihin. Federatiiviset ja konfederatiiviset muodot voidaan ottaa käyttöön mahdollisina ratkaisuina kansallisvaltioiden ja demokraattista ratkaisua etsivien voimien välillä. Jos kuitenkin odottaisimme tältä jonkinlaista syvällistä ratkaisua, syylistyisimme vain itsepetokseen. Tiedämme todellakin, että kansallisen vapautuksen tai reaaliosialismin pohjalta rakennetut valtiot ovat pelkkiä vasemmistolaisilla naamareilla varustettuja kansallisvaltioita.

On tärkeää huomata, että demokraattinen ratkaisumenetelmä ei ole täysin riippumaton kansallisvaltiosta. Demokratialla ja kansallisvaltiolla voi olla rooli saman poliittisen katon alla kahden auctoriteettina. Kansallisvaltion positiivinen muutos liittyy läheisesti demokratisoitumisen

ja demokraattisen itsehallinnon kehittämiseen sekä demokraattisen kansakunnan, paikallisdemokratian ja demokraattisen kulttuurin rakentamiseen kaikilla yhteiskunnan alueilla.

KCK:ta tulisi arvioida radikaalin muutoksen roolin toteuttajana kansallisen kysymyksen ratkaisussa, sillä se edustaa ei-valtiollista demokraattista tulkintaa kansakuntien itsemääräämisoikeudesta kurdikysymyksessä. KCK on konkreettinen ilmaus kurdikysymyksen demokraattisesta ratkaisusta. Se eroaa perinteisistä lähestymistavoista. Ratkaisun ei katsota vievän osia valtiolta. Kyseessä ei ole pyrkimys valtioon, edes kurdien autonomian kannalta. Tavoitteena ei ole liittovaltion tai konfederalisen valtion perustaminen, eikä niitä edes nähdä ratkaisuna. Sen tärkein vaatimus on, että valtio tunnustaa kurdien oikeuden itsehallintoon ja poistaa esteet kurdikansan demokratisoitumiselta. Hallitukset tai valtiot eivät voi kehittää demokraattista ratkaisua. Yhteiskunnalliset voimat ovat yksin vastuussa ratkaisun kehittämisestä. Yhteiskunnalliset voimat pyrkivät löytämään kompromissin hallituksen tai valtion kanssa demokraattisen perustuslain avulla. Hallinnon jakaminen demokraattisten yhteiskunnallisten voimien ja valtion tai hallitusjoukkojen välillä määritetään perustuslakien avulla.

Pohjimmiltaan demokraattinen ratkaisu on demokraattisen kansakunnan tila ja yhteiskunta, joka rakentaa itsensä demokraattiseksi kansalliseksi kokonaisuudeksi. Siitä ei tule kansakuntaa eikä se lakkaa olemasta kansakunta valtion kautta. Kyseessä on kyky käyttää yhteiskunnan oikeutta rakentaa itseään demokraattiseksi kansakunnaksi. Tässä vaiheessa on luotava uusi kansakunnan määritelmä. Ensinnäkin on syytä huomata, että kansakunnan käsitteellä ei ole vain yhtä määritelmää. Sivusin tätä aihetta aiemmin (ks. luku 2). Demokraattinen kansakunta on toisaalta yhdistävä yhteiskunta, jonka muodostaa vapaiden yksilöiden ja yhteisöjen vapaa tahto. Yhdistävä tekijä demokraattisessa kansakunnassa on kansan ja niiden ryhmien vapaa tahto, jotka päättävät kuulua tähän kansakuntaan. Käsitteeseen, jossa kansakunta sidotaan yhteiseen kieleen, kulttuuriin, markkinoihin tai historiaan, on ominainen kansallisvaltiolle. Sitä ei voida yleistää eli sitä ei voida yleistää ainoaksi ymmärrykseksi kansakunnasta. Tämä kansallisvaltiollinen ymmärrys kansakunnasta, jonka myös reaaliosialismi tunnusti, on vastakohta demokraattiselle kansakunnalle. Tämä määritelmä, sellaisena kuin Stalin sen kehitti Neuvosto-Venäjäälle, on yksi tärkeimmistä syistä Neuvostoliiton hajoamiseen. Jos tätä kapitalistisen moderniteetin absolutisoimaa kansakunnan määritelmää ei hylätä, ratkaisu kaikkiin kansallisiin ongelmiin on edelleen umpikujassa. Kansallisten ongelmien jatkuminen kolmen viimeisen vuosisadan ajan liittyy läheisesti tähän riittämättömään ja ehdottomaan määritelmään.

Demokraattisen kansakunnan malli

Yhteiskunnille kansallisvaltion malli on vain sudenkuoppa sekä tukahduttamisen ja hyväksikäytön verkosto. Demokraattisen kansakunnan käsite kääntää tämän määritelmän. Demokraattista kansakuntaa eivät määritelmällisesti sido jäykät poliittiset rajat, kieli, kulttuuri, uskonto tai historian tulkinta. Päinvastoin, se merkitsee moniarvoisuutta: vapaita ja tasa-arvoisia yhteisöjä ja kansalaisia, jotka elävät yhdessä ja yhteisvastuullisesti. Demokraattisen kansakunnan kautta kansalaisista voi tulla kansakunta vallasta ja valtiosta riippumatta. Sen tarkoituksena on todistaa, että pyrkimättä valtiollistumiseen tai vallan keräämiseen, ilman politisaatiota, kansakunta voidaan luoda itsenäisten instituutioiden avulla yhteiskunnallisella, diplomaattisella ja kulttuurisella alueella sekä talouden, lain ja itsepuolustuksen alueilla. Tällöin kansakunta voi rakentaa itsensä demokraattiseksi kansakunnaksi.

Demokraattinen yhteiskunta voidaan toteuttaa vain tällaisen kansakunnan mallin avulla. Kansallisvaltioyhteiskunta on luonteeltaan sulkeutunut demokratialle. Kansallisvaltio ei edusta yleismaailmallista eikä paikallista todellisuutta. Se päinvastoin hylkää yleismaailmallisuuden ja paikallisuuden. Yhtenäisen yhteiskunnan kansalaisuus edustaa ihmisen kuolemaa. Toisaalta demokraattinen kansakunta mahdollistaa yleismaailmallisuuden ja paikallisuuden jälleenrakentamisen. Se antaa yhteiskunnalliselle todellisuudelle mahdollisuuden ilmaista itseään. Kaikki muut kansakunnan määritelmät sijaitsevat näiden kahden päämallin välillä.

Vaikka kansakuntien rakennusmalleille on olemassa useita määritelmiä, myös kaikenkattava määritelmä on mahdollinen. Tässä määritelmässä kansakunta nähdään suhteessa ajattelutapaan, tietoisuuteen ja vakaumukseen. Tässä tapauksessa kansakunta on kansojen yhteisö, jolla on yhteinen ajattelutapa. Tällaisessa kansakunnan määritelmässä kielellä, uskonnolla, kulttuurilla, markkinoilla sekä historiallisilla ja poliittisilla rajoilla ei ole määräävä, vaan elimellinen rooli. Kansakunnan määrittäminen olennaisesti tietyksi ajattelutavaksi antaa sille dynaamisen luonteen. Kun kansallisvaltioissa nationalismi jättää jälkensä yhteiseen ajattelutapaan, demokraattisessa kansakunnassa tämän tilalla on tietoisuus vapaudesta ja yhteisvastuusta. Kansakuntien määrittäminen vain näiden ajattelutapojen kautta olisi kuitenkin riittämätöntä. Aivan kuten ajattelutavat eivät voi olla olemassa ilman kehoja, myöskään kansakunnat eivät voi toimia ilman kehoa. Ajattelutavaltaan nationalististen kansojen kehona toimii valtio-instituutio. Siksi tällaisia kansakuntia (nation) kutsutaan kansallisvaltioiksi (nation-state). Kun oikeudelliset ja taloudelliset instituutiot ylittävät muut, nämä kansakunnat voidaan erottaa luokittelemalla ne laki- tai markkinakansakunniksi.

Kansakunnat, joiden ajattelutapa perustuu vapauten ja yhteisvastuuseen, ovat esimerkkejä demokraattisesta autonomiasta. Demokraattinen autonomia tarkoittaa pääasiassa niiden yhteisöjen ja yksilöiden itsehallintoa, jotka ajattelevat samalla tavoin oman tahtonsa kautta. Tätä voidaan kutsua myös demokraattiseksi hallinnoksi tai auktoriteetiksi. Se on määritelmä, joka on avoin universaaliudelle. Kansakunnan malli, joka voidaan johtaa ”kansankulttuurin” käsitteestä ja joka toisaalta hillitsee sekä poissulkee riistoa ja sortoa, on demokraattisen kansakunnan malli. Demokraattinen kansakunta on kansakunta, joka on lähimpänä vapautta ja tasa-arvoa. Tämän

määritelmän mukaisesti se on ihanteellinen ymmärrys kansallisuudesta yhteisöille, jotka pyrkivät vapauteen ja tasa-arvoon.

Kapitalistinen moderniteetti ja sen inspiroima sosiologiatiede eivät ole käsitelleet demokraattisen kansakunnan käsitettä rakenteensa ja kapitalismin ideologisen hegemonian vuoksi. Demokraattinen kansakunta ei tyydy yhteiseen ajattelutapaan ja kulttuuriin. Se on kansakunta, joka demokraattisten ja autonomisten instituutioidensa sisällä samanaikaisesti yhdistää ja hallitsee jäseniään. Tämä on sen määrittelevä piirre. Demokraattinen autonominen hallinto on demokraattiseksi kansakunnaksi pääsyn tärkein edellytys. Tässä suhteessa se on vaihtoehto kansallisvaltiolle. Demokraattinen hallinto valtiohallinnon vastakohtana on merkittävä mahdollisuus vapauteen ja tasa-arvoon. Liberaali sosiologia rinnastaa kansakunnan joko jo vakiintuneeseen valtioon tai valtion perustamiseen tähtäävään liikkeeseen. Se, että jopa reaaliosialismissa oli sellaisia tavoitteita, osoittaa liberaalin ideologian vahvuuden.

Yhteinen kotimaa ja markkinat esitetään yleensä edellytyksinä kansallisille yhteiskunnille. Nämä ovat vain osatekijöitä, eikä niitä voida pitää kansakunnan määräävinä ominaisuuksina. Demokraattisen kansakunnan käsitys kotimaasta ja markkinoista on erilainen. Demokraattinen kansakunta arvostaa kotimaata, koska se on erittäin tärkeä kansakunnan ajattelutavalle ja kulttuurille. Ei ole mahdollista kuvitella sellaista ajattelutapaa ja kulttuuria, jossa ei pidetä kotimaata mielessä. Ei pidä kuitenkaan unohtaa, että kapitalistinen moderniteetti tuntee pakonomaista tarvetta asettaa isänmaa-kotimaa -konsepti yhteiskunnan edelle voiton tavoittelun takia. On myös tärkeää olla liioittelematta puhuttaessa kotimaasta. ”Kaikki isänmaan hyväksi” -näkökulma johtuu siitä, että kansakunta ymmärretään fasisistisesti. On mielekästä omistaa kaikki vapaalle yhteiskunnalle ja demokraattiselle kansakunnalle. Sitä ei pidä kuitenkaan fetisoida. On tärkeää tehdä elämästä arvokasta. Kotimaa ei ole ihanne. Se on vain työkalu yksilön ja kansakunnan elämään. Kun valtiollinen kansakunta tavoittelee homogenisoitua yhteiskuntaa, demokraattinen kansakunta koostuu pääosin erilaisista yhteisöllisyyksistä. Se pitää monimuotoisuutta rikkautena. Elämä itessään on mahdollista vain monimuotoisuuden kautta.

Kansallisvaltio pakottaa kansalaiset yhdenmukaisiksi, ja on elämän vastainen myös tässä suhteessa. Perimmäisenä tavoitteena on luoda robotti-ihminen, joka tässä mielessä astelee tyhjiyteen. Demokraattisen kansakunnan jäsen tai kansalainen on erilainen, ja tämä ero johtuu monimuotoisista yhteisöistä, joita se edustaa. Heimoyhteisöt ovat demokraattisen kansakunnan voimallisuus.

Vaikka kieli ja kulttuuri ovat yhtä tärkeitä kansakunnan luomisessa, ne eivät ole ennakkoeđellytyksiä. Eri kielet eivät ole este samaan kansakuntaan kuulumisen tunteelle. Aivan kuten millään kansakunnalla ei ole tarvetta valtioon, ei myöskään ole välttämätöntä, että jokaisella kansakunnalla olisi yksi kieli tai murre. Vaikka kansallista kieltä tarvitaan, se ei ole välttämätöntä. Eri kielet ja murteet on mahdollista laskea rikkauten lähteeksi demokraattiselle kansakunnalle. Kansallisvaltio perustaa itsensä kuitenkin tiukasti vain yhden kielen ympärille. Se ei anna helposti mahdollisuutta monikielisyyden harjoittamiseen, etenkin virallisessa muodossa. Tässä suhteessa se yrittää hyötyä etuoikeutetun kansakunnan asemasta. Kun demokraattiset kansakunnat eivät kykene kehittymään ja kansallisvaltiollisuus ei kykene ratkaisemaan ongelmia, on mahdollista puhua laki-kansakunnasta käsitteenä ja löytää kompromissi. Se, mitä ”perustuslaillisella kansalaisuudella” tarkoitetaan, on oikeastaan laki-kansakuntaan perustuva ratkaisu. Perustuslaillisesti taattu laillinen kansalaisuus ei syrji etnisyyden tai kansallisuuden perusteella. Nämä ominaisuudet eivät anna oikeuksia. Tässä suhteessa ”laki-kansakunta” on kehittyvä kategoria Varsinkin Euroopan kansakunnat ovat siirtymässä kansallisuuteen nojaavista kansa-

kunnista laki-kansakunniksi. Demokraattisen kansakunnan perusta on itsehallinto kun taas laki-kansakunnan perustana ovat oikeudet. Kansallisvaltion perustana puolestaan on hallinnan pohjaaminen valtaan. Vaarallisin kansakuntatyyppi on soturikansa. Vaikka näyttää siltä, että se edustaa vahvaa kansakuntaa, siinä on pohjimmiltaan vaikeinta elää. Soturikansa sisältää ajattelutavan, joka asettaa pelkkiä velvollisuuksia ja johtaa institutionalisoitumisen myötä fasismiin. Taloudellinen kansakunta kuuluu samankaltaiseen luokkaan kansallisvaltion kanssa. Tällainen ymmärrys kansakunnasta, jossa taloudelle annetaan johtava rooli, kuten esimerkiksi Yhdysvalloissa, Japanissa ja jopa Saksassa, oli yleisempi Euroopan menneisyydessä.

Vaikka sosialistista kansakuntaakin yritettiin, ei voida sanoa, että kokeilu oli erityisen onnistunut. Tämän näemme osittain Kuubassa. Tämä esimerkki kansakunnasta on myös reaaliosialistinen muoto kansallisvaltiosta, jossa enimmäkseen yksityiseen pääomaan perustuvan kapitalismin sijaan vallitsee enimmäkseen valtiollinen kapitalismi.

Demokraattinen kansakunta on malli kansakunnasta, joka on vähiten altis valtiollisen kansakunnan sairaudelle. Se ei pidä hallitustaan pyhänä. Hallinto on yksinkertainen ilmiö, joka on päivittäisen elämän palveluksessa. Jokaisesta, joka täyttää vaatimukset, voi tulla virkamies ja hallitsija. Johtajuus on arvokasta, mutta ei pyhää. Ymmärrys kansallisesta identiteetistä on avoin, eikä sitä ole vahvistettu niin, että jonkun on oltava uskovainen tai kuuluttava johonkin uskontoon. Kansalaisuuteen kuuluminen ei ole etuoikeus eikä vika. Yksilö voi kuulua useampaan kuin yhteen kansakuntaan. Tarkemmin sanottuna hän voi tuntea yhteenkietoutuneita ja keskenään erilaisia kansallisuuksia. Jos laki-kansakunta ja demokraattinen kansakunta saavuttavat kompromissin, ne voivat elää mukavasti rinnakkain. Kotimaa, lippu ja kieli ovat kaikki arvokkaita, mutta eivät pyhiä. Yhteisen kotimaan, kielten ja lippujen sekoittumisen kokeminen ystävyys ja jakamisen hengessä vastakkainasettelun sijaan ei ole vain mahdollista vaan välttämätöntä historialliselle yhteiskuntaelämälle. Kaikkine näine ominaisuuksineen demokraattinen kansakunta on jälleen ottamassa asemansa historiassa varteenotettavana vaihtoehtona kapitalistisen moderniteetin räikeälle sodan välineelle: kansallisvaltiolle.

Demokraattisen kansakunnan malli rakentavana ratkaisumallina uudelleendemokratisoi niitä yhteiskunnallisia suhteita, jotka kansallisvaltiollisuus on hajottanut. Se tekee erilaisista identiteeteistä suvaitsevaisia, rauhanomaisia ja sovinnollisia. Valtiollisten kansojen kehittyminen demokraattiseksi kansakunniksi tuo mukanaan valtavia hyötyjä. Demokraattisen kansakunnan malli parantaa väkivallan kyllästämiä sosiaalisia käsityksiä välittävällä sosiaalisella tietoisuudella, mikä tekee niistä inhimillisiä: tietoinen, herkkä ja empaattinen ihminen. Se ei ehkä poista kokonaan sosiaalisia antipatioita, mutta voi kuitenkin minimoida hyväksikäytön väkivallan ja auttaa huomaamaan tasa-arvoisemman ja vapaamman yhteiskunnan mahdollisuuden. Sen lisäksi, että demokraattisen kansakunnan malli edistää sisäistä rauhaa ja suvaitsevaisuutta, se ylittää myös tukahduttavat ja riistävät lähestymistavat muihin kansakuntiin. Tämä muuntaa yhteiset edut synergioiksi, joiden kautta se toteuttaa tehtävänsä. Kun kansalliset ja kansainväliset instituutiot rekonstruoidaan perustavanlaatuisesti demokraattisen kansakunnan ajattelutavan ja instituutioiden mukaisesti, ymmärretään, että tällä uudella moderniteetillä, demokraattisella moderniteetillä on renessanssin ominaisuuksia sekä teoreettisesti että sen täytäntöönpanossa. Demokraattinen moderniteetti on vaihtoehto kapitalistiselle moderniteetille. Demokraattisen moderniteetin ytimessä on demokraattinen kansakunta sekä se taloudellinen, ekologinen ja rauhallinen yhteiskunta, joka on kudottu demokraattisen kansakunnan sisä- ja ulkopuolelle.

5.1 Kurdiens tulemisesta kansakunnaksi

On mahdollista ajatella kurdiens kansakunnaksi tulemisen prosessia kahden peruskäsitteen kautta. Ensimmäinen on kurdiens ajattelutapa tai henkinen ulottuvuus. He eivät unohda omaa kieltään, kulttuuriaan, historiaansa, talouttaan tai väestönkasvuaan. Suhteessa näihin perusalueisiin he kuitenkin yhdistävät samalla tietoisuutensa tunteeseen yhteisestä solidaarisuudesta. Puhumme siis tällä tavoin ajattelevien olemassaolon ulottuvuuksista. Tämän ulottuvuuden pääpiirre on, että ihmisillä on ajattelutapa ihanteellisesta, vapaasta ja tasa-arvoisesta maailmasta, joka perustuu monimuotoisuuteen. Voimme kutsua tätä maailmaa kommunaaliseksi maailmaksi tai vapaiden yksilöiden utopiaksi. On tärkeää ylläpitää jatkuvasti vapauden ja tasa-arvon ajattelutapaa, joka ei torju julkisessa tilassa vallitsevia eroja tai yhteiskunnan moraalista ja poliittista elämää.

Koska henkinen ulottuvuus koskee ajatus- ja mielikuvitusmaailmaa sekä kansakunnaksi haavuvien yksilöiden ja yhteisöjen solidaarisuutta, se vaatii rajoitetun uudelleenjärjestelyn. Tärkeimmät käytännön toimet tämän tavoitteen saavuttamiseksi ovat luonnontieteiden, filosofian ja taiteen koulutuksen kehittäminen, uskonto mukaan lukien, sekä koulujen perustaminen. Älyllinen ja emotionaalinen koulutus suhteessa kansakunnaksi tulemiseen on näiden koulujen tehtävä. On välttämätöntä ymmärtää sosiaalista kulttuuria suhteessa nykyiseen aikakauteen kuin myös suhteessa historiallis-yhteiskunnalliseen kokonaisuuteen, sekä jakaa todelliset, hyvät ja kauniit näkökohdat yhteisiin ajatuksiin ja tunteisiin. Lyhyesti sanottuna KCK:n tärkein älyllinen tehtävä on nähdä kurdit kansakuntana heidän todellisissa, hyvissä ja kauniissa ajatusmaailmoissaan ja tunteissaan, jotka linkittyvät heidän olemassaoloonsa. Toisin sanoen KCK:n tehtävänä on kannustaa kurdikansaa tulemaan kansakunnaksi tieteellisellä, filosofisella ja taiteellisella vallankumouksella. Lisäksi on luotava älylliset ja emotionaaliset perusedellytykset sellaiseksi kansaksi tulemiselle jakamalla vapaasti filosofiaa, myös ideologiaa, tiedettä ja taidetta, joka liittyy kurditodellisuuteen. Tämä saavutetaan itseajattelulla ja itseopiskelulla. Älyllisen ulottuvuuden suhteen tärkein kansallisvaltioille asetettu vaatimus on ilmaisun- ja ajattelunvapauden kunnioittaminen. Jos kansallisvaltiot haluavat elää rinnakkain kurdiens kanssa yhteisten sääntöjen alaisuudessa, on näiden kunnioitettava kurdiens tahtoa luoda oma älyllinen ja emotionaalinen maailma sekä kansakunta, joka pohjaa heidän omaan erilaisuuteensa. Näiden luomiseen vaadittava ilmaisun- ja ajattelunvapaus on taattava perustuslaillisesti.

Toinen ulottuvuus on yhteiskunnallisen olemassaolon uudelleenjärjestely sen henkisen maailman mukaisesti. Kuinka uudelleenorganisoida yhteiskunta jaetun kansakunnan henkisen maailman mukaisesti? Demokraattinen autonomia on tämän fyysisen olemassaolon uudelleenorganisoinnin ytimessä. Demokraattinen autonomia on mahdollista määritellä sekä laajassa että kapeassa merkityksessä. Laajimmassa merkityksessä demokraattinen autonomia on demokraattisen kansakunnan ilmaus. Demokraattisen kansakunnan ulottuvuudet on jaettu laajemmalle alueelle. Demokraattinen kansakunta voidaan määritellä sen kulttuuristen, taloudellisten, yhteiskunnallisten, oikeudellisten, diplomaattisten ja muiden ulottuvuuksien perusteella. Suppeassa merkityksessä demokraattinen autonomia edustaa poliittista ulottuvuutta eli se tarkoittaa demokraattista auktoriteettia tai hallintoa. Demokraattisen autonomian ulottuvuus demokraattiseksi tulevana kansakuntana on paljon ongelmallisempi suhteessa suvereeniin kansallisvaltioon. Suvereenit kansallisvaltiot eivät yleensä hyväksy demokraattista autonomiaa. Ne eivät halua tunnustaa sitä oikeudeksi, elleivät ne ole pakotettuja tekemään niin. Kurdiens osalta demokraattisen autonomian hyväksyminen on sovittelun ydin kansallisvaltioiden kanssa. Demokraattinen auto-

nomia on minimivaatimus sille, että eläminen saman katon alla vallitsevaan etnisyyteen perustuvan valtion kanssa tulisi mahdolliseksi. Mikä tahansa vähempi johtaisi konfliktien lisääntymiseen ja tilanteen pahenemiseen – ei ratkaisuun. Varsinkin viime aikoina on pyritty toteuttamaan liberaaleihin arvoihin pohjautuva ”henkilökohtaisten ja kulttuuristen oikeuksien” -hanke. Hankkeen on alun perin kehittänyt englantilainen kapitalismi, joka halusi hallita työväenluokkaansa ja siirtomaitaan. Hanketta on pyrkinyt ajamaan Turkin tasavallassa Adalet ve Kalkınma Partisi (AKP, Oikeus ja kehitys -puolue). Tämä Lähi-idän kulttuurille vieras projekti vain laajentaa konfliktia. Demokraattinen autonomia on sopivin ratkaisu kansallisvaltiolle. Kaikki vähäisemmät demokraattisesta autonomiasta poikkeavat toimet vain lisääsivät ja pahentaisivat konflikteja ja sotaa.

6.2 Demokraattisen autonomian ratkaisu ja toteutus

Demokraattisen autonomian ratkaisu voidaan toteuttaa kahdella tavalla. Ensimmäinen perustuu kompromissiin kansallisvaltioiden kanssa. Sille löydetään konkreettinen ilmaisu demokraattisella perustuslaillisella ratkaisulla. Ratkaisussa kunnioitetaan kansojen ja kulttuurien historiallis-yhteiskunnallista perintöä: sananvapaus sekä järjestäytymisoikeus nähdään näiden kansojen ja kulttuurien peruuttamattomina perustuslaillisina oikeuksina.

Demokraattinen autonomia on näiden oikeuksien peruseriaate. Järjestelyn tärkeimmät ehdot ovat, että suvereeni kansallisvaltio luopuu kaikesta kieltämis- ja tuhoamispolitiikasta ja sorrettu kansakunta hylkää ajatuksen oman kansallisvaltionsa perustamisesta. Demokraattisen autonomian hanketta on vaikea toteuttaa ilman, että molemmat kansakunnat luopuisivat valtiollisista suuntauksista tässä suhteessa. EU-maiden piti käydä läpi yli 300 vuotta kansallisvaltiollista kokeilua ennen kuin ne pystyivät hyväksymään demokraattisen autonomian parhaana ratkaisuna kansallisvaltioiden alueellisiin, kansallisiin ja vähemmistöihin liittyviin ongelmiin.

Myös kurdikysymyksen ratkaisussa merkityksellinen ja johdonmukainen polku on se, jossa ei nojata separatismiin ja väkivaltaan ja joka hyväksyy demokraattisen autonomian. Kaikki muut polut johtavat joko ongelmien ratkaisemisen viivästymiseen ja siten umpikujan syventymiseen tai väkivaltaisiin konflikteihin ja erotteluihin. Kansallisten ongelmien historia on täynnä tällaisia esimerkkejä. EU-maissa, joita riivasivat loputtomat kansallisuuteen liittyvät ongelmat, on saavutettu suhteellinen rauha, vauraus ja hyvinvointi. Tämä tapahtui, kun he hyväksyivät demokraattisen autonomian mallin ja huomasivat kykenevänsä joustaviin ja luoviin ratkaisuihin alueellisissa ja kansallisissa ongelmissa sekä vähemmistöihin liittyvissä ongelmissa. Turkin tasavallassa on menty päinvastaiseen suuntaan. Kansallisvaltio-projekti, jonka toivottiin valmistuvan kurdikulttuurin kieltämisellä ja tuhoamisella, on vienyt Turkin hajoamisen partaalle jatkuvilla kriiseillä, säännöllisillä sotilasvallankaappauksilla ja erityissodan järjestelmällä, jota toteutetaan Gladion viitekehityksessä. Vasta kun Turkin kansallisvaltio luopuu tästä politiikasta ja hyväksyy kaikkien kulttuurien, myös turkkilaisten ja turkmeenien, demokraattisen autonomian ja erityisesti kurdien kulttuuriyhteisön demokraattisen autonomian, saavutetaan kestävä rauha ja vauraus normaalissa, laillisessa, maallistuneessa ja demokraattisessa tasavallassa.

Toinen polku demokraattisen autonomian ratkaisuun on toteuttaa oma, yksipuolinen projekti, joka ei riipu kompromissista kansallisvaltioiden kanssa. Laajassa merkityksessä tämä polku tunnustaa kurdikansan oikeuden tulla demokraattiseksi kansakunnaksi toimeenpanemalla demokraattisen autonomian. On sanomattakin selvää, että tällöin konfliktit lisääntyvät niiden suve-

reenien kansallisvaltioiden kanssa, jotka eivät hyväksy yksipuolista demokraattista autonomiaa, jossa pyritään demokraattiseksi kansakunnaksi. Jos näin tapahtuu, kurdeilla ei ole muuta vaihtoehtoa kuin ryhtyä täysimittaiseen liikekannallepanoon ja sotatilaan kansallisvaltioiden (Iran, Syyria ja Turkki) yksittäisiä tai yhteisiä hyökkäyksiä vastaan suojellakseen olemassaoloaan ja oikeuttaan elää vapaasti. Kurdit eivät luovu tavoittelemasta demokraattista kansakuntaa ulottuvuudensa sekä demokraattisen autonomian saavuttamista ja kehittämistä, kunnes kompromissi tai itsenäisyys on aikaansaatu sodankäynnin lomassa.

6.3 KCK ja demokraattisen kansakunnan ulottuvuudet

KCK hylkää valtiolliset ja nationalistiset lähestymistavat näiden kansakunnan yleisten määritelmien valossa ja perustaa itsensä demokraattiselle kansallisuusmallille. Se tunnustaa kurdien oikeuden kansakuntaan ja kansalliseen yhteiskuntaan demokraattisella autonomialla. Yhteiskunta, etenkin aikakautemme demokraattisia kansakuntia, voidaan verrata elävään organismiin. Voidaan sanoa, että kaikki yhteiskunnan osat ja ulottuvuudet ovat yhteydessä toisiinsa ja samanaikaisesti olemassa kuin elävän organismin kiinteä kokonaisuus. Siksi niitä on aina pidettävä kokonaisuuden osina, vaikka jokaisesta ulottuvuudesta keskustellaan erikseen.

1 – Vapaa kansalaisyksilö ja kommunaalinen elämä

Demokraattisen kansakunnan kansalaisen on oltava sekä yhteisöllinen että vapaa. Kapitalistisen individualismin olevinaan vapaa yksilö, joka on provosoitu yhteiskuntavastaiseksi, elää pääosin surkean orjuuden elämää. Liberaali ideologia luo kuitenkin kuvan, jossa yksilö näennäisesti asetetaan rajattomaan vapauteen. Tosiasiassa palkkaorjuuden orjuuttama henkilö edustaa vain orjuuden kehittyneintä muotoa. Tämäntyyppinen henkilö syntyy kansallisvaltion jatkuvan koulutuksen ja elämän kautta. Hänen elämänsä on sidottu rahan suvereniteettiin. Palkkajärjestelmä on käytännössä kuin koiran talutushihna, joka pitää huolen siitä, että henkilöä voidaan manipuloida halutulla tavalla. Hänellä ei ole muita keinoja selviytyäkseen. Pakeneminen eli työtömyyden valitseminen on käytännössä kuolemantuomio. Lisäksi kapitalistinen individualismi on muotoiltu yhteiskunnan kieltämisen perusteella. Yksilö luulee voivansa toteuttaa itseään vain siltä osin kuin hän hylkää historiallisen yhteiskunnan kulttuurin ja perinteet. Tämä on liberaalin ideologian vääristymä. Sen päälause on: ”ei ole yhteiskuntaa, on vain yksilö”.

Demokraattisessa kansakunnassa yksilö taasen näkee vapautensa yhteiskunnan yhteisöllisyydessä sekä pienten yhteisöjen toiminnallisemmassa elämänmuodossa. Vapaa ja demokraattinen kommuuni tai yhteisö on pääkoulu, jossa demokraattisen kansakunnan yksilö muotoutuu. Ilman yhteisöä tai yhteisöllistä elämää yksilöllisyyttä ei voida toteuttaa täysin. Yhteisöt ovat monimuotoisia ja päteviä kaikilla yhteiskunnan elämän aloilla. Monimuotoisuutta noudattaen yksilöt voivat elää useammassa kuin yhdessä kommuunissa tai yhteisössä. Yksilölle on tärkeää elää yhteisössä kykyjensä, työnsä ja monimuotoisuutensa mukaisesti. Yksilö pitää vastuuta yhteisöään tai yksikköään kohtaan ohjaavana moraalisen periaatteen. Moraalisuus tarkoittaa kunnioitusta ja sitoutumista yhteisöön ja yhteisölliseen elämään. Kommuuni tai yhteisö puolestaan suojaa yksilöä ja vahvistaa hänen elämänsä. Ihmisyhteisön perustamisen taustalla on juuri tämä moraalisen vastuun periaate. Kommuunin tai yhteisöjen demokraattinen luonne luo kollektiivisen vapauden eli poliittisen kommuunin tai yhteisön. Epädemokraattinen kommuuni tai yhteisö ei

voi olla poliittinen. Epäpoliittiset kommuunit tai yhteisöt eivät siis voi olla vapaita. Kommuunin poliittisen ja demokraattisen luonteen sekä sen vapauden välillä on läheinen vastaavuussuhde.

Demokraattisen kansakunnan yksilöllisen kansalaisen määritelmä muuttuu hieman laajemmaksi, kun päädytään saman poliittisen katon alle kansallisvaltion kanssa. Tässä tapauksessa hän on ”perustuslaillisen kansalaisuuden” puitteissa yhtä paljon kansallisvaltion kansalainen kuin demokraattisen kansakunnan kansalainen. Tarkoituksena on demokraattisen kansakunnan aseman tunnustaminen, jolloin demokraattisella autonomialla tunnustetaan olevan oikeudellinen asema kansallisessa perustuslaissa. Demokraattinen kansallinen asema on kaksinkertainen. Ensinnäkin se kuvaa demokraattisen autonomian tilaa, lakia ja perustuslakia. Toiseksi autonomia sisällytetään osaksi kansallista perustuslaillista asemaa.

Vaikka vapaaseen kansalaisyhteisöllisyyteen perustuvan demokraattisen kansakunnan yksipuolinen rakentaminen on etusijalla, KCK:n on myös mahdollista päästä sopimukseen niiden itsenäisten kansallisvaltioiden kanssa, jotka tunnustavat demokraattisen autonomian aseman kansallisessa demokraattisessa perustuslaissa. KCK tunnustaa sekä vapaan yksilön ja yhteisön elämän että sen, missä määrin yksilön elämä on sidottu oikeudelliseen ja perustuslailliseen asemaan.

Kapitalistinen individualismi vaatii absoluuttista kuuliaisuutta kansallisvaltion jumalalle, kun taas demokraattisen kansakunnan kansalaisuus tukee vapaan yksilön kehitystä sen todellisessa merkityksessä. Kurdien demokraattinen kansalaisuus voidaan toteuttaa KCK:n aseman mukaisesti. Siksi saattaa olla tarkoituksenmukaisempaa määritellä KCK:n jäsenyys demokraattiseksi kansalaisuudeksi. Kurdiväestön peruuttamaton oikeus ja velvollisuus on olla oman demokraattisen kansakuntansa kansalaisia. On vieraannuttavaa ja kestänytöntä, ettei ole mahdollisuutta oman kansakuntansa kansalaisuuteen.

2 – Poliittinen elämä ja demokraattinen autonomia

On mahdollista määritellä yhteiskuntatieteellinen koulu, joka tutkii ontologiaa ja yhteiskunnan luonteen kehitystä moraalisen ja poliittisen yhteiskunnan perusteella. Se toimisi ”demokraattisen sivilisaatiojärjestelmän kouluna”. Moraalisen ja poliittisen yhteiskunnan määrittäminen perusyksiköksi on myös tärkeää, koska tämä käsittää historiallisuuden ja yhtenäisyyden ulottuvuudet. Moraalinen ja poliittinen yhteiskunta on yhteiskunnan historiallisin ja kokonaisvaltaisin kerros. Moraali ja politiikka voidaan nähdä itse historiana. Yhteiskunta on yhtä kuin moraalinen ja poliittinen ulottuvuus, joka on sopusoinnussa sen olemassaolon ja kehityksen kanssa. Yhteiskunta voi olla olemassa ilman riistoa, luokkia, kaupunkeja, valtaa, kansakuntaa ja valtiota, mutta moraalialta ja poliittisyydeltä yhteiskuntaa ei voida ajatella.

Moraalinen ja poliittinen yhteiskunta on yhtä kuin demokraattinen yhteiskunta. Demokratia voi saavuttaa merkityksen vain avoimen ja vapaan yhteiskunnan olemassaolon perusteella eli olemalla moraalinen ja poliittinen yhteiskunta. Demokraattinen yhteiskunta, jossa yksilöt ja ryhmät ovat subjekteja, vastaa hallintomuotoa, joka kehittää tehokkaimmin moraalista ja poliittista yhteiskuntaa. Tarkemmin sanottuna poliittisen yhteiskunnan toimivuus on se, jota me jo kutsumme demokratiaksi. Poliittikka ja demokratia todenmukaisimmassa muodossaan ovat identtisiä käsitteitä. Jos vapaus on areena, jossa politiikka ilmaisee itseään, niin demokratia on kyseisen areenan politiikan toimintatapa. Vapauden, politiikan ja demokratian kolmikko ei voi olla vailla moraalista perustaa. Voimme määritellä moraalin myös vapauden, politiikan ja demokratian institutionalisoituna tai perinteisenä muotona.

Moraaliset ja poliittiset yhteiskunnat ovat dialektisessa ristiriidassa valtion kanssa, joka on kaikenlaisen pääoman, omistuksen ja vallan virallinen ilmaus. Valtio haluaa jatkuvasti korvata moraalien lailla ja politiikan byrokraattisella hallinnolla. Tämän historiallisen ristiriidan kaksina-
paisilla puolilla ovat virallinen valtiollinen sivilisaatio ja epävirallinen demokraattinen sivistys. Näin syntyy kaksi erillistä merkitystypologiaa. Ristiriidat voivat joko lisääntyä ja johtaa sotaan, tai ne voidaan uudelleensovittaa ja saavuttaa rauha.

Nykyään kansallisvaltioiden ongelmallinen luonne ajaa poliittisia yhteiskuntia ja niiden joh-
tavia voimia kohti demokraattisempaa kansakuntamuotoa uudistuksilla tai vallankumouksella. Kansallisvaltiot olivat hallitseva suuntaus kapitalismin nousun aikana. Nykyään, kun kapitalis-
mi on hajoamassa, vallitseva taipumus on kehitys demokraattiseksi kansakunniksi. Tässä suhteessa on tärkeää olla rinnastamatta poliittista valtaa valtiovaltaan. Poliitiikkaa ei voida rinnastaa
valtaan ja sen institutionalisoituun muotoon: valtio. Vapaus on politiikan luonne. Politisoidut
yhteiskunnat ja kansakunnat ovat yhteiskuntia ja kansakuntia, joista on tulossa vapaita.

Politiikka ei ainoastaan vapauta, vaan myös säätelee. Poliitiikka on ainutlaatuinen säänte-
lyvoima, eräänlainen taide. Se edustaa vastakohtaa valtioiden ja hallitsijoiden tukahduttaville
määräyksille. Mitä vahvempaa politiikka on yhteiskunnassa tai kansakunnassa, sitä heikompi
on valtio ja hallitseva valta. Sama toimii myös päinvastoin: mitä vahvempi valtio tai hallitseva
valta on yhteiskunnassa tai kansakunnassa, sitä heikompi on sen yhteiskunnan politiikka – ja
siten vapaus.

Aivan kuten valtiota ja hallitsevaa valtaa tavoittelevasta yhteiskunnasta tai kansakunnasta ei
tule vapaata, vaikka sillä olisikin demokraattisia piirteitä, se on myös siten vaarassa menettää
kaikki aikaisemmat vapautensa. Mitä enemmän poistamme valtiota ja valtaa yhteiskunnasta, si-
tä enemmän avaa yhteiskuntaa vapaudelle. Yhteiskunnan ja kansakunnan tulee pitäytyä
pysyvässä poliittisessa asemassa, mikä on sen vapauttamiseen tarvittava perusedellytys.

On nähtävissä, että demokraattinen sivilisaatiojärjestelmä on aina ollut olemassa ja ylläpitänyt
itseään virallisen sivilisaation historian toisena kasvona; pohjimmiltaan yhteiskunnan moraalisen ja poliittisen luonteen kokonaisuutena. Huolimatta virallisen maailmanjärjestelmän harjoit-
tamasta tukahduttamisesta ja riistosta, yhteiskunnan muita kasvoja ei ole voitu poistaa. Sen tu-
hoaminen ei ole mahdollista missään tilanteessa. Niin kuin kapitalismi ei voi olla olemassa ilman
ei-kapitalistista yhteiskuntaa, sivilisaatio virallisena maailmanjärjestelmänä ei voi olla olemassa
ilman demokraattista sivilisaatiojärjestelmää. Konkreettisemmin sanottuna virallinen sivilisaa-
tio, jolla on monopoli, ei voisi olla olemassa ilman epävirallisempaa monopolitonta sivilisaa-
tio, mutta demokraattinen sivilisaatio, moraalisen ja poliittisen yhteiskunnan historiallinen virta,
voisi olla olemassa melko mukavasti ja olla vapaampi ilman virallista sivilisaatiota. Määrittelen
demokraattisen sivilisaation ajatusjärjestelmäksi ja ajatusten kertymäksi sekä moraalisten sään-
töjen ja poliittisten elinten kokonaisuudeksi.

Käsittelimme KCK:n demokraattisen kansakunnan demokraattiseksi autonomiaksi rakenta-
misen poliittista ulottuvuutta. Demokraattista kansakuntaa ei voida ajatella ilman itsehallintoa.
Yleensä kaikki kansakuntien muodot ja erityisesti demokraattiset kansakunnat ovat yhteiskun-
nallisia kokonaisuuksia, joilla on oma itsehallinto. Jos yhteiskunnalta riistetään itsenäinen hal-
linto, se lakkaa olemasta kansakunta. Kurdeja ei vain estetty tulemasta kansakunnaksi, vaan he
lakkasivat olemasta myös yhteiskuntana. PKK:n ohjaus ja KCK:n politiikka eivät vain pysäyttä-
neet tätä prosessia, vaan myös käynnistivät prosessin demokraattiseksi kansakunnaksi tulemi-
sestä poliittisen yhteiskunnan sijaan. Kurdit nykyvaiheessa eivät ole vain yhteiskunta, josta on

tullut voimakkaasti poliittinen. Kurdit ovat myös yhteiskunta, joka pyrkii muuttamaan tämän poliittisen todellisuuden demokraattiseksi kansakunnaksi.

KCK:lla on avainrooli demokraattisen kansakunnan rakentamisessa, ja sitä voidaan pitää vastineena demokraattiselle autonomialle. KCK:n rooli demokraattisen politiikan elimenä on välttämätön demokraattisen kansakunnan luomiselle. Sen sekoittaminen kansallisvaltioon on tarkoituksellista vääristelyä. KCK on periaatteessa lakannut käyttämästä kansallisvaltiollisuutta ratkaisuvälineenä. Se ei ole kansallisvaltion ensimmäinen eikä viimeinen vaihe. Molemmat ovat laadullisesti erilaisia käsitteitä auktoriteetista. Vaikka se voi sisältää piirteitä, jotka muistuttavat kansallisvaltioiden institutionalisoitumista organisaatorakenteellaan, se on olennaisesti erilainen. KONGRA-GEL on KCK:n päätöksentekuelimenä yhtä kuin kansojen edustajakokous. Sen merkitys on siinä, että ihmiset tekevät omat päätöksensä itse. Kansojen edustajakokous on demokraattinen elin. Se on vaihtoehto kansakunnalle, jota ylempi luokka ja porvaristo hallitsee. KONGRA-GEL merkitsee kansakuntaa, jota hallitsevat kansan ja intellektuellien luokat. Se eroaa olennaisesti porvarillisesta parlamentaarista järjestelmästä. KCK:n toimeenpaneva komitea ilmaisee tiivistetyn ja keskitetyn päivittäisen hallinnon pyramidin. Se takaa ihmisten välillä hajallaan olevien yksiköiden välisen koordinoinnin. Se koordinoi päivittäistä organisationaalista ja operatiivista työtä, joka liittyy demokraattisen kansakunnan syntyyn sekä hallintoon ja itsepuolustukseen. Komiteaa ei pidä sekoittaa valtiollisiin hallintoelimiin. Se on lähempänä demokraattisten konfederatiivisten kansalaisyhteiskuntien järjestelmää. Yleisin ja korkein edustustaso on KCK:n yleinen puheenjohtajuus-instituutio, joka nojaa kansallisiin vaaleihin. Se valvoo ja seuraa kaikkien KCK:n yksiköiden yhteensopivuutta ja keskeisimpien käytäntöjen soveltamista.

On selvää, että tällaisina aikoina uusissa oloissa tapahtuu huomattavaa kilpailua, kiistoja ja konflikteja kansallisvaltioiden instituutioiden ja voimien sekä KCK:n instituutioiden ja joukkojen välillä. Kaupungeilla ja maaseuduilla tulee olemaan omat viranomaiset ja hallitukset.

3 – Yhteiskunnallinen elämä

Demokraattisen kansakunnan muodostuessa yhteiskunnallisessa elämässä tapahtuu tärkeitä muutoksia. Kapitalistisen moderniteetin perinteisesti hallitsemassa elämässä tapahtuu suuria muutoksia. Vallitsevasta modernista elämäntavasta on tullut täydellinen ansa, joka perustuu vanhimpaan orjaan: naiseen. Kapitalismissa naiset on muutettu ”hyödykkeiden kuningattariksi”. He eivät ole vain palkattomia työntekijöitä ”kotiäiteinä”, vaan he ovat myös palkansaajista alimpana kotitalouden ulkopuolella ja pääasiallinen työkalu palkkojen alentamiseen.

Nainen on joustavan työllistämisen tärkein osa. Hän on teollisuushautomo, joka tuottaa kapitalistisen järjestelmän edellyttämiä uusia sukupolvia. Hän on tärkein mainostyökalu. Hänen palveliaisuutensa jatkaa seksismin kulttuuria. Hän on maailmanlaajuisesti kaikkien hallitsevien miesten rajoittamattoman nautinnon ja voiman instrumentti aina perheen pieneen keisariin asti. Hän on esine, joka synnyttää niiden vallan, joilla ei koskaan ollut valtaa. Naista ei missään vaiheessa ole käytetty hyväksi niin paljon kuin kapitalistisen moderniteetin aikana. Kaikki muut orjuudet, lasten ja miesten orjuudet, ovat kehittyneet naisten orjuuden jalanjäljissä. Siksi kapitalismin määräämässä elämässä kaikki paitsi hallitsevat on infantilisoitu ja orjuutettu. Perhe, joka on muotoiltu naisen ympärille ja on yhteiskunnan vanhin instituutio, jakaantuu jälleen naisen ympärille. Perheen hajottaa kapitalismin kerryttämistapa. Tapa toteutuu vain kun yhteiskuntaa kulutetaan. Odotettavissa oleva tulos on, että yhteiskunta voidaan kuluttaa ja hajottaa sikäli kuin kapitalismi kykenee tuhoamaan yhteiskunnan perustavanlaatuisen solun: perheen.

Lääkealueen kehityksestä huolimatta ei ole mahdollista pysäyttää sairauksien nopeaa leviämistä yhteiskunnassa. Nationalismi, institutionalisoitu uskonnollisuus, valta ja seksismi ovat kapitalismin kognitiivinen ja emotionaalinen DNA, joka synnyttää jatkuvasti sairauksia sekä yksilöllisesti että institutionaalisesti. Psykkisten ja psykologisten sairauksien lisääntyminen on osoitus kapitalismin väistämättömistä tuhoisista seurauksista yhteiskunnalle.

Nykyaikaisessa yhteisöelämässä kasvatusjärjestelmä on vastuussa antisosiaalisen yksilön luomisesta. Sekä liberaali individualistinen elämä että kansallisvaltion kansalaisen elämä on ohjelmoitu ja pistetty käytäntöön kapitalismin vaatimusten mukaisesti. Tätä varten on muodostettu valtava kasvatussektorin teollisuus. Yksilöitä pommitetaan 24 tuntia päivässä mentaalisesti ja henkisesti, jotta he muuttuisivat antisosiaalisiksi olennoiksi. Heidä estetään tulemasta moraaliseksi ja poliittiseksi. Heidät muutetaan yksilöiksi, jotka on pakotettu kuluttamaan sekä juoksemaan rahan perässä ja jotka ovat seksistejä, sovinisteja ja nuoleskelijoita. Näin ihmisen sosiaalinen luonto tuhoetaan. Kasvatusta käytetään yhteiskunnan terveen toiminnan edistämisen sijaan sen tuhoamiseen.

Demokraattinen kansakunta on ennen kaikkea yhteiskuntana pysymistä. Se vastustaa kapitalistista moderniteettiä sloganilla ”yhteiskunta tai ei mitään!”. Se vaatii yhteiskunnan ylläpitämistä historiallis-sosiaalisena todellisuutena, vaikka yhteiskunta onkin purkautumassa moderniteetin paineen alla.

Koska demokraattisen kansakunnan ymmärrys kasvatuksesta tähtää yhteisölliseen ja vapaaseen yksilökansalaiseen, tulee yksilön ja yhteiskunnan välinen dialektinen kehitys perustaa uudelleen. Tieteiden sosiaalistava, vapauttava ja tasa-arvoistava rooli tulee palauttaa. Demokraattinen kansakunta merkitsee yhteiskunnan itsenäistymistä ja yhteiskuntaa, joka on saavuttanut todellisen tietoisuuden omasta olemassaolostaan.

4 – Vapaa yhteiselämä

Tiedämme, että kaikilla elävillä organismeilla on kolme pääfunktioita: ravitseminen, itsensäilytys ja lajin säilytys. Nämä fundamentaaliset funktiot nousevat uudelle tasolle ihmisissä.

Kun ihmiskunta on saavuttanut tietoisuuden elämänhalusta, se on myös ymmärtänyt, ettei lisääntyminen yksinään riitä tavoittamaan elämän merkitystä. Se voi jopa vääristää ja heikentää tietoisuuden emergenttiä voimaa. Tietoisuus omasta itsestä on eittämättä ilmiömäinen tapahtuma maailmankaikkeudessa. Jumaluuden assosioiminen ihmisyyteen ei ollut sattumaa.

Lyhyesti ilmaisten: tietoisuuden ihmisen ensisijaisin ongelma ei voi olla verilinjan jatkuminen. Jos ihmisessä maailmankaikkeus on saavuttanut itsetietoisuuden korkeimman asteen, on meillä jotain syytä innostumiseen. Ehkä maailmankaikkeuden ymmärtäminen on elämän todellinen merkitys, mikä puolestaan tarkoittaisi elämä-kuolema-syklin ylittämistä. Ihmiskunnalla ei voisi olla suurempaa innostuksen ja riemun lähdeä.

PKK:n vallankumouksellisen sodan tärkein lopputulema suhteessa miessoviniin on ymmärrys siitä, että yhteiskunnan vapautuminen on mahdollista vain naisilmiön analyysin kautta. On huomattu, että kurdimies määrittelee virheellisesti niin sanotun ”kunniansa” hänen naiseen kohdistuvalla absoluuttisella suvereniteetilla. Tämä räikeä ristiriita tulee ratkaista.

Demokraattisen kansakunnan rakentamisen tiellä meidän täytyy toimia päinvastoin kuin on toimittu kunnian nimissä tähän asti. Tarkoitetaan kurdilaisen miehisyyden muuttamista. Osaltaan puhun tällöin myös itsestäni. Kurdimiehen muuttaminen tulee toteuttaa hylkäämällä kaikki käsitykset naisen omistamisesta. Naisen tulisi kuulua vain hänelle itselleen (xwebûn). Naisen tulisi

tietää, ettei hänellä ole omistajaa ja että hänen ainoa omistajansa on hän itse. Meidän ei tule kiintyä naiseen minkäänlaisin alistavien tuntein – mukaan lukien rakkaus ja sokea rakkaus. Samoin naisen tulisi estää itseään olemasta riippuvainen ja omistettu, minkä tulisi olla ensimmäinen ehto militanttina ja vallankumouksellisena olemiselle. Tästä kokemuksesta menestyksekkäästi selviytyvät ovat niitä, jotka todellistavat vapauden persoonallisuudessaan. He voivat rakentaa uuden yhteiskunnan ja demokraattisen kansakunnan aloittamalla vapautetuista persoonallisuuksistaan.

Naisten vapautuminen on erittäin tärkeää demokraattiseksi kansakunnaksi tulemisen prosessissa. Naisten vapautuminen on yhteiskunnan vapautumista, ja vapaa yhteiskunta on yhtä kuin demokraattinen kansakunta. Puhuin vallankumouksen merkityksestä suhteessa miehen roolin kääntämiseen. Tämä tarkoittaa sitä, ettei naiseen suhtauduttaisi dominoivasti tai miehen verilinjan jatkamisen välineenä, vaan miehen tulisi ylläpitää demokraattisen kansakunnan rakentamisen prosessia omalla voimallaan. Hänen tulee muodostaa ideologista ja organisaationaalista voimaa, jota tätä tarkoitusta varten tarvitaan, ja hänen tulee ideologisesti ja poliittisesti tuottaa itsensä. Fyysisen uusintamisen sijaan hänen tulee varmistaa henkistä ja intellektuaalista voimaantumista. Kapitalistinen moderniteetti on järjestelmä, joka perustuu rakkauden kieltämiselle. Se perustuu yhteiskunnan kieltämiselle, kontrolloimattomalle individualismille, kokonaisvaltaiselle seksismille, rahan ja kansallisvaltion jumalallistamiselle sekä naisten muuttamiselle palkkottomiksi tai matalapalkkaisiksi työläisiksi, jotka kaikki puolestaan merkitsevät rakkauden materiaalsen perustan kieltämistä.

Naisluonto tulee ymmärtää selvästi. Rakkaus menetetään jo heti alussa, kun naisen seksuaalisuutta lähestytään ja siihen suhtaudutaan vain hänen biologisen viehättävyytensä kautta. Aivan kuten emme kutsu muidenkaan lajien biologista parittelua rakkaudeksi, emme kutsu biologiaan perustuvaa ihmisten välistä yhdyntää rakkaudeksi. Ei ole tarvetta olla ihminen suorittaakseen näitä aktiviteetteja. Ne, jotka haluavat todellista rakkautta, joutuvat hylkäämään tämän eläinheimiselle tyypillisen lisääntymisen. Voimme nähdä naiset arvokkaina ystävinä ja tovereina vain, kun kykenemme ylittämään heidän näkemisensä vain seksuaalisen vetovoiman objekteina. Kaikkein vaikeinta on sellainen ystävyyden ja toverillisuuden sävyttämä suhde naiseen, joka ylittää seksismin. Jopa silloin, kun elämä on vapaasti jaettua naisen kumppanina, yhteiskunnan ja demokraattisen kansakunnan rakentamisen tulisi muodostaa suhteen perusta. Meidän tulee ylittää traditionaaliset rajat ja moderniteetin tapa nähdä nainen vain kumppanin, äidin, sisaren ja rakastajattaren roolissa. Meidän tulee ensisijaisesti muodostaa vahvoja ihmissuhteita, jotka perustuvat yhteisymmärrykseen ja yhteiskunnan rakentamiseen. Jos mies haluaa suhteeseen sellaisen naisen kanssa, jolla on vahva ideologinen ja yhteiskunnallinen perusta, tulee hänen jättää päätös tästä suhteesta naiselle. Mitä enemmän naisen vapauden taso, kyky valita vapaasti ja hänen omista voimavaroistaan kumpuava liikkuvuus ovat kehittyneet, sitä enemmän hänen kanssaan voi elää merkityksellisesti ja kauniisti.

Korostamme toistuvasti, että ne olosuhteet, missä ”jin” ja ”jiyan” lakkaavat olemasta nainen ja elämä, heijastelevat yhteiskunnan romahdusta ja hajaantumista. Jollei tätä todellisuutta ymmärretä ja jollei sille tehdä jotain, on vallankumouksellisten organisaatioiden ja militanttien mahdotonta suorittaa tehtäväänsä. Umpisolmussa olevien on mahdotonta avata toisten ihmisten solmuja ja vapauttaa heitä. PKK:n ja sen vallankumouksellisen kansansodan kaikkein tärkeimpiä seurauksia tässä mielessä onkin se, että vapautuminen ja vapaa yhteiskunta voidaan saavuttaa vain naisilmiön analyysillä sekä naisen vapautumisella.

5 – Taloudellinen autonomia

Kansallisvaltio on väline, jolla kapitalistinen moderniteetti järjestää voiton maksimoimiseen tähtäävän taloutensa. Ilman tätä välinettä voiton maksimoiminen ja pääoman kasautuminen eivät ole saavutettavissa. Se edustaa sivilisaation historiassa taloudellisen ryöstön korkeinta tasoa samalla, kun sillä kuitenkin on tietty aste legitimitettä. Kansallisvaltiota ei voida määritellä oikein ilman, että analysoidaan sen suhdetta voiton maksimoimiseen ja pääoman kasautumiseen. Kansallisvaltiota ei voida määritellä pelkästään tyrannian järjestelmäksi. Vasta kun valtiollinen valta on organisoitu kansallisvaltioksi, kapitalistinen moderniteetti sekä erityisesti voiton maksimointi ja pääoman kasautuminen taloudessa voidaan toteuttaa. Kansallisvaltion kontrolli suhteessa yhteiskunnan taloudelliseen elämään on sallinut valtion kaapata itselleen entistä suuremman osan taloudellisesta lisäarvosta. Se on päällystetty nationalismiin ja patriotismin pinta-kiillolla sekä jumalallistettu kasvatuksen avulla, ja se penetroituu yhteiskuntaan legitimoimaan toteuttamaansa taloudellista kiristystä. Lain, poliittisen talouden ja diplomatian kentillä kehitetyt käsitteet, teoriat ja instituutiot pyrkivät kaikki samaan legitimitettiin. Säälittömän terrorin pakottaminen ja voiton maksimointi toisaalta tuomitsevat yhteiskunnan mimipalkkaiseen työhön ja toisaalta ne muuttavat yhteiskunnan enemmistön työttömien armeijaksi. Matalapalkkaorjuus ja työttömien valtava armeija ovat voiton maksimoimisen pyrkimyksen, kansallisvaltion sekä teollisuuden luonnollisia seurauksia. Näiden kolmen fundamentaalisen komponentin toteutuminen kapitalistisessa moderniteetissä on mahdollista vain, kun yhteiskunta menettää kontrollia ja vapautta tehdä valintoja taloudellisessa elämässään ja tuomitaan palkkaorjuuteen, väestön enemmistö muutetaan työttömien armeijaksi ja naiset tuomitaan palkkattomaan työhön tai matalapalkkaorjuuteen. Kapitalismin yhteiskuntatiede yleensä ja sen poliittinen taloustiede erityisesti ovat mytologioita, joilla tätä todellisuutta pyritään peittämään ja vääristelemään. Näihin myytteihin ei tulisi koskaan uskoa. On ymmärrettävä, mitä nämä myytit sisältävät.

Kurdiyhteiskunta on yhteiskunta, joka on pelännyt puolustaa itseään kulttuurisen kansanmurhan takia. Sen on täytynyt kestää valloituksia, miehityksiä, invasioita, kolonialismia ja assimilaatiota sekä kapitalistista moderniteettiä. Se on yhteiskunta, joka on menettänyt kontrollin taloudelliseen elämäänsä ja on täysin kolmijalkaisen sekä vieraita että kollaborationistisia elementtejä sisältävän modernin hirviön alaisuudessa. Se fakta, että tämä hirviö toimii vain ruokkiakseen itseään osoittaa, että yhteiskunta on sidottu kansanmurhapyrkimyksiin. Se on yhteiskunta, jossa naiset, talouden luoja, on tehty työttömiksi ja jossa naisten työtä pidetään vähempiarvoisena. Se on yhteiskunta, jossa miehet on ripoteltu pitkin maata etsiäkseen työtä, jolla elättää perheensä. Se on yhteiskunta, jossa ihmiset tappavat toisiaan kanan tai maapalan vuoksi. Selvästi tällainen yhteiskunta ei enää ole varsinainen yhteiskunta. Se on murentunut ja hajonnut yhteiskunta.

Taloudellinen miehitys on kaikkein vaarallisin miehityksen muoto. Se on kaikkein barbaarisin tapa tuhota ja alentaa yhteiskuntaa. Enemmän kuin kansallisvaltion suorittamalla tukahduttamisella ja tyrannialla, kurdiyhteiskuntaa on tuhottu taloudellisilla välineillä. Yhteiskunnan ei ole mahdollista ylläpitää vapauttaan, jos se on menettänyt kontrollinsa tuotantovälineisiinsä ja markkinoihinsa. Kurdit eivät ole menettäneet tuotantovälineidensä kontrollia ainoastaan käytännön tasolla, he ovat menettäneet tuotantonsa, kulutuksensa ja vaihtonsa kokonaan. Täsmällisemmin sanoen kurdien oli mahdollista hyödyntää omaisuuttaan sekä ottaa osaa vaihtoon ja talouteen ainoastaan kiinnittymällä suvereeniin kansallisvaltioihin, joissa kurdi-identiteetti tukahdutaan. Taloudellinen vankeus on tehokas keino kieltää identiteetti ja riistää vapaus. Yksipuoliset yritykset, joita on perustettu jokien varsille ja öljykentille eivät ole ainoastaan tuhonneet mui-

naisia kulttuuriartefakteja, vaan myös suuren osan hedelmällistä maata. Poliittisen ja kulttuurisen kolonialismin mukana tulleen taloudellisen kolonialismin kiihtyminen oli viimeinen naula arkkuun. Loppupisteessä vaihtoehtoiksi jäi joko yhteiskunnan lakkauttaminen tai kuolema. Demokraattisen kansakunnan taloudellinen järjestelmä ei vain lopeta näitä barbaarisia käytäntöjä, vaan myös perustaa uudelleen yhteiskunnan, joka hallitsee omaa talouttaan.

Taloudellinen autonomia on minimikompromissi, joka kansallisvaltion ja demokraattisen kansakunnan välillä voidaan tehdä. Mikä tahansa suurempi myönnytys kansallisvaltiolle on mandaatti antautumiselle ja tuhoutumiselle. Taloudellisen autonomian edistäminen itsenäisyyteen asti tarkoittaisi kilpailevan kansallisvaltion perustamista, mikä puolestaan tarkoittaisi antautumista kapitalistiselle moderniteetille. Taloudellisen autonomian purkaminen puolestaan tarkoittaisi antautumista vallitsevalle kansallisvaltiolle. Taloudellisen autonomian olemus ei implikoi sen enempää yksityisomistukseen pohjaavaa kapitalismia kuin valtiokapitalismiakaan. Se merkitsee pikemminkin ekologista ja yhteisöllistä taloutta – sellaista demokratian muotoa, joka heijastuu talouteen saakka. Teollisuus, kehitys, teknologia, yritykset ja omistus ovat kaikki sidottuja demokraattisen ja ekologisen yhteiskunnan periaatteeseen. Taloudellisessa autonomiassa ei ole sijaa sellaiselle teollisuudelle, teknologialle, kehitykselle, omistukselle tai ruraalis-urbanille asutukselle, joka kieltää ekologisen ja demokraattisen yhteiskunnan. Taloutta ei voida jättää alueeksi, jossa voitto ja pääoman kasautuminen materialisoituvat.

Taloudellinen autonomia on malli, jossa voitto ja pääoman kasautuminen on minimoitu. Vaikkei se hylkääkään markkinoita, vaihtoa, tuotannon moninaisuutta, kilpailua ja produktiivisuutta, se hylkää kuitenkin voiton ja pääoman kasautumisen valta-aseman. Rahoitus ja rahoitusjärjestelmät hyväksytään vain siinä määrin kuin ne palvelevat produktiivisuutta ja funktionaalisuutta. Rahan tekemistä rahasta pidetään kaikkein vaivattomimpana riiston muotona, jolla ei ole sijaa taloudellisessa autonomiassa. Demokraattisen kansakunnan taloudellinen autonomia ei pidä työtä raadantana, vaan vapautumisen aktina. Kun työ nähdään raadantana, nähdään se vieraantuneena työn tuloksista. Kun työn tulokset tukevat työn tekijän identiteettiä ja yksilöllistä vapautta, muuttuu työnkin luonne paremmaksi. Tämä ei tarkoita samaa kuin reaaliosialismin pyrkimykset kollektivisointiin. Yhteisössä ei ole sijaa raadannalle tai työlle, joka ei ole vapauttavaa.

Kurdistanin jokiin rakennetut padot ovat johtaneet historialliseen kansanmurhaan ja ekologiseen katastrofiin. Mitään patoa, joka ei huomioi ekologisuutta, maan hedelmällisyyttä tai historiaa, ei voida hyväksyä. Edes rappeutumaan jo jätettyjä patoja ei tule korvata, elleivät ne täytä näitä ehtoja. Tällaiset padot tulee tuhota mahdollisimman aikaisin. Metsäkadon ja eroosion, yhteiskunnan ja elämän suurimpien vihollisten, vastavoimaksi vaaditaan täyttä mobilisaatiota. Se julistaa maan suojelemisen ja uudelleenmetsityksen kaikkein arvokkaimmiksi työmuodoiksi.

KCK, demokraattisen kansakunnan selkäranka, näkee taloudellisen autonomian ja yhteisöllisen talouden olennaisina yhteiskunnan itsepuolustuksen kannalta. Yhteiskunta ei voi ylläpitää itseään ilman itsepuolustusta, eikä yhteiskunnan ravitseminen ole mahdollista ilman taloudellista autonomiaa, joka on riippuvainen maan suojelemisesta ja uudelleenmetsittämisestä, ekologiasta ja yhteisöstä.

Taloudellinen autonomia tarvitsee myös laillisen perustan. Lakien yhdenmukaisuus ja sentralismi suvereeneissa kansallisvaltioissa estävät taloudellista luovuutta, ympäristöä ja kilpailua ykseyden tekosyillä. Tällaisen taloudelliseen kolonialismin pohjaavan lakikäsityksen sijaan tarvitsemme kipeästi lokalisoitua taloutta, joka toimii autonomisesti, mutta joka huomioi myös koordinaation kansallisen talouden kanssa. Taloudellinen laki, joka sallii paikallismarkkinoiden dynamiikat, muttei kiistä kansallisia markkinoita, on välttämätön. Yksi keskitetty lakijärjestel-

mä on kaikkein tärkein tekijä konservatismiin tukemisessa. Se on luonteeltaan täysin poliittinen, eikä se ole taloudellisesti järkeenkäypä.

6 – Lakirakenteet

Demokraattinen laki perustuu diversiteetille. Vieläkin tärkeämpää on, että se tekee vain vähän viittauksia lailliseen säätelyyn ja on luonteeltaan yksinkertainen rakenne. Suvereeni kansallisvaltio on ollut läpi historian sellainen valtiomuoto, joka on kehittänyt laillista säätelyä laajimmilleen eliminoidakseen moraalisen ja poliittisen yhteiskunnan. Menneet yhteiskunnat ovat enimmäkseen pyrkineet ratkaisemaan ongelmiaan moraalisen ja poliittisen säätelyn avulla. Kapitalistinen moderniteetti on puolestaan pyrkinyt pohjaamaan kaiken legitimitteettinsä lakiin. Kapitalistisen moderniteetin yliampuvat yhteiskunnalliset interventiot ja yhteiskunnan riistäminen johtivat siihen, että tukeuduttiin monimutkaiseen työkaluun. Sitä kutsutaan laiksi, ja se virallisti oikeuden.

Vaikka on usein väitetty, että laki säätelää yksilöiden ja yhteiskunnan oikeuksia ja velvollisuuksia, on laki kuitenkin lähinnä hallitsemisen taitoa ylettömällä säätelyllä, joka tähtää kapitalismin tuottamien epäoikeudenmukaisuuksien legitimointiin. Lain kautta hallitseminen moraalisten ja poliittisten sääntöjen sijaan on kapitalistiselle moderniteetille ominaista. Hylkäämällä moraalin ja politiikan porvaristo tukeutuu laki-instrumenttiin, joka antaa sille suuren vallan. Porvariston käsissä laki on voimakas ase. Se puolustaa itseään lain kautta sekä aiempaa moraalisen-poliittista järjestystä että työläisiä vastaan. Kansallisvaltion valta johdetaan suurelta osin lakijärjestelmän vallasta, jota säädellään yksipuolisesti. Eräässä mielessä lait ovat kansallisvaltiojumalan säikeitä. Se suosii yhteiskunnan hallitsemista näillä säikeillä.

Juuri tästä syystä demokraattinen kansakunta suhtautuu varoen lakiin ja erityisesti perustuslakiin. Demokraattinen kansakunta on enemmän moraalinen ja poliittinen kansakunta kuin lakiin nojaava kansakunta. Tarve laille kansallisvaltioissa kumpuaa kompromisseja vaativasta elämästä yhteisen poliittisen katon alla. Kun näin tapahtuu, erottelu kansallisen lain ja paikallishallinnon lakien välillä tulee merkittäväksi. Kun yksipuolisiin keskitettyihin byrokraattisiin intresseihin pohjautuvat kansallisvaltion lait kohtaavat jatkuvasti vastustusta paikallisten ja kulttuurisesti demokraattisten ryhmien taholta, on etusijalle laitettava paikallishallinnon lait.

Koska Kurdistanin ja kurdikansan olemassaolo on kielletty, kurdeilla ei ole heitä koskevia erityisiä lakeja. Ottomaani-imperiumin aikakaudella kurdeilla oli sekä kirjoitettuja että traditio-naalisia lakeja. Vuodesta 1925 eteenpäin kurdi-identiteettiä pidettiin olemattomana: salaliittojen, vallankaappausten ja assimilaation kautta historiasta hävitettynä. Vaikka PKK:n vastarinta onkin herättänyt kurdikulttuurin henkiin, se ei ole kyennyt vielä saavuttamaan sille laillista määrittelyä. KCK työskentelee sen eteen, että kansallisvaltiot tunnustavat kurdikansan olemassaolon laillisuuden. Mikäli tämä ei tapahdu, KCK tulee yksipuolisesti kehittämään oman autonomisen lakijärjestelmänsä. KCK:n täytyy kuitenkin asettaa etusijalle paikan etsiminen kansallisissa perustuslaeissa ilmaistakseen demokraattisen autonomian statuksen niiden puitteissa. Juuri tätä tarkoittaa rauhanomainen ja demokraattinen ratkaisu kurdikysymykseen: kansallisen demokration perustuslain puitteissa saavutettu kompromissi, joka pohjautuu demokraattisen autonomian statukseen.

Mikäli KCK ei onnistu kompromississa, sen täytyy siirtyä yksipuolisen demokraattisen itsehallinnon ratkaisuun toisena vaihtoehtonaan. Demokraattinen autonominen hallinto Kurdistanissa ei ole kansallisvaltio, joka hallitsee lakien avulla. Se on demokraattisen moderniteetin hallintaa paikallisella ja alueellisella tasolla.

7 – Kulttuuri

Valtio pohjautuu tuhansia vuosia vanhaan patriarkaaliseen kulttuuriin. Valtioinstituutio on miehinen keksintö, jonka avulla ryöstelyyn tähtäävistä sodista on tullut miltei tuotantomuoto. Naisen tuotantoon perustuvasta yhteiskunnallisesta vaikuttavuudesta siirryttiin miehen sotaan ja ryöstösaaliiseen perustuvaan yhteiskunnalliseen vaikuttavuuteen. Naisen orjuuttamisella ja soturiyhteiskunnan kulttuurilla on vahva korrelaatio. Sota ei tuota, vaan ottaa haltuun ja ryövää. Vaikkakin tietyissä olosuhteissa väkivallalla on ollut tärkeä rooli yhteiskunnallisessa kehityksessä, kuten tekemällä tietä vapaudelle sekä vastustamalla miehityksiä, invaasioita ja kolonialismia, on se kuitenkin suurelta osin tuhoavaa ja negatiivista.

Sodat lietsovat sisäistettyä väkivallan kulttuuria. Valtioiden välinen sodan miekka ja miehen käsi perheessä ovat malliesimerkkejä herruudesta. Kapitalistinen moderniteetti myös julistaa sodan kaikkia muita kulttuurisia entiteettejä vastaan formalisoimalla hallitsevan etnisen ryhmän tai uskonnollisen yhteisön kulttuuriset normit kansalliseksi kulttuuriksi. Esittämällä tietyt tuhansia vuosia säilyneet uskonnot, etnisyydet, kansat ja kansakunnat, kielet ja kulttuurit ”haitallisiksi kansalliselle yhtenäisyydelle” kapitalistinen moderniteetti valmistelee niiden tuhoa joko voimalla tai materiaalisilla kannustimilla. Koskaan aiemmin historiassa eivät ole niin monet erilaiset ryhmät, kansat ja kansakunnat joutuneet tällaisen politiikan, toisin sanoen kansanmurhan, uhreiksi. Fyysiset kansanmurhat ovat oikeastaan vähentyneet verrattuna immateriaalisiin kansanmurhiin. Kulttuuriset ja kielelliset arvot sekä tuhansia vuosia vanhat yhteisöt on uhrattu ”kansallisen yhtenäisyyden” luomisen nimissä.

Kulttuurinen ulottuvuus on myös tärkeä elementti kansakuntien muodostumisessa. Kapeassa mielessä kulttuuri edustaa traditionaalista mentaliteettia ja yhteiskunnan emotionaalista todellisuutta. Niin ikään kapeasti ymmärrettynä uskonto, filosofia, mytologia, tiede sekä erilaiset taidemuodot muodostavat yhteiskunnan kulttuurin. Tietyissä mielessä ne edustavat yhteiskunnan mielentilaa ja -laatua. Kansallisvaltiossa tai valtion muovaamissa kansakunnissa kulttuurin maailma on suuresti vääristynyt ja lähes tuhoutunut. Valtio ei pysty legitimoimaan voittonsa maksimoimiseen ja pääomansa kasautumiseen tähtäävää määräysvaltaansa mitenkään muutoin. Moderniteetti ja kansallisvaltio eivät voi kehittyä ilman, että ne ensin muovaavat kulttuurin ja historian omien intressiensä mukaisiksi. Tästä seuraavalla moderniteetin ja kansallisvaltion todellisuudella ei ole mitään suhdetta historian ja kulttuurin todellisuuteen: ne esittävät kokonaan oman tulkintansa totuudesta.

Kulttuurin rooli kapitalistisessa moderniteetissa on elintärkeä. Kulttuuri kaikkien sosiaalisten sfäärien kokonaisaliteettina joutuu ensimmäisenä assimiloitavaksi eli sopeutumaan taloudelliseen ja poliittiseen hegemoniaan. Tämän jälkeen se muutetaan teollisuudeksi, jota levitetään laajasti ja intensiivisesti maailman kaikkiin yhteiskuntiin. Kulttuurin teollistuminen on toiseksi tehokkain orjuuttamisen keino. Kulttuuri, kapeasti ymmärrettynä, ilmaisee yhteiskuntien mielentilaa. Ajattelu, maku ja moraalit ovat kolme sen keskeisintä osa-aluetta. Vaatii vuosisatoja poliittista ja taloudellista valtaa saartaa tai lahjoa näitä kulttuurisia elementtejä. Taloudellisen ja poliittisen vallan käyttäjät ovat läpi sivilisaation historian katsoneet kulttuuristen elementtien haltuunoton erottamattomaksi osaksi niiden legitimitettä. Taloudellinen ja hallitseva valta huomasi tämän hyvin varhaisessa vaiheessa ja ryhtyi varotoimiin. Kulttuurin assimilaatio vallanpitäjien toimesta palautuu aina hierarkioiden synnyn aamuhämärään. Se on hallitseville tärkeä työkalu. Ilman kulttuurista hegemoniaa talous- ja valtamonopolit eivät kykene hallitsemaan. Ka-

pitalismin imperiaalinen aste on mahdollinen vain kulttuuriteollisuuden kehittymisen jälkeen, minkä takia kamppailu kulttuurista hegemoniaa vastaan tarvitsee jatkuvaa uutteruutta.

Kontrastina yhteiskunnan nykymuodolle demokraattinen yhteiskunta on yhteiskunta, joka todella sisällyttää erot kaikkein laajimmassa mielessä. Kaikki yhteiskunnalliset ryhmät voivat elää rinta rinnan demokraattisessa yhteiskunnassa oman kulttuurinsa tai identiteettinsä perustalta ilman, että heitä yritetään pakottaa yhdenmukaiseen kulttuuriin ja kansalaisuuteen. Yhteisöt voivat paljastaa potentiaalinsa näissä eroissa – olivatpa erot sitten poliittisia tai identiteettiin liittyviä – ja muuntamaan sen aktiiviseksi elämäksi. Yhdenkään yhteisön ei tarvitse kantaa huolta siitä, että ne yritettäisiin yhtenäistää. Demokraattisessa yhteiskunnassa yhdenmukaisuus nähdään epämuodostumana, köyhyytinä ja tylsänä. Monimuotoisuus puolestaan tarjoaa rikkautta, kauneutta ja suvaitsevaisuutta. Vapaus ja tasa-arvoisuus kukoistavat näissä olosuhteissa. Vain monimuotoisuudessa lepäävät tasa-arvo ja vapaus ovat arvokkaita. Itse asiassa vapaus ja tasa-arvo, jotka saavutetaan kansallisvaltion kautta, ovat ainoastaan monopoleja varten. Tämä on todettu ympäri maailmaa. Valta- ja pääomamonopolit eivät koskaan salli todellisia vapauksia tai todellista tasa-arvoisuutta. Vapaus ja tasa-arvoisuus voidaan saavuttaa vain demokraattisen yhteiskunnan demokraattisella politiikalla, jota varjellaan itsepuolustuksella.

Aivan kuten on mahdollista tuoda yhteen erilaisia kulttuureja demokraattisen kansakunnan laajuudessa, on myös tärkeää hyödyntää uskonnollisen kulttuurin demokraattista sisältöä demokraattisessa kansakunnassa vapaana, tasa-arvoisena ja demokraattisena komponenttina sekä antaa tilaa sen kannanotoille. Sovintoon pyrkivää lähestymistapaa, jonka demokraattinen moderniteetti kehitti kaikkia järjestelmää vastustavia liikkeitä kohtaan, tulisi kehittää myös kohti uskonnollista kulttuuria, jolla on demokraattinen sisältö. Tämä on myös osa toista tehtävää, joka on myös elintärkeä. Demokraattinen kansakunta pyrkii kokoamaan itsensä ottamalla käyttöön historian ja kulttuurin todellisen merkityksen, joka on syntyy uudelleen demokraattisen kansakunnan muodostumisprosessissa.

Demokraattisen kansakunnan ratkaisu kurdikysymykseen on ensisijaisesti kiinnittynyt kurdi-historian ja -kulttuurin oikeaan määritelmään, joka antaa tunnustuksen kurdien yhteiskunnalliselle olemassaololle. Kurdikansan kieltäminen ja tuhoaminen Turkin tasavallan historiassa lähti liikkeelle kieltämällä kurdihistoria sekä tuhoamalla kurdien kulttuurin perintö. Ensin eliminoitiin kurdien immateriaalinen kulttuuri, sitten materiaalinen. Tästä syystä PKK oli oikeassa alkaessaan kohottaa tietoisuutta kurdien historiasta ja kulttuurista. Kurdistanin vallankumouksen polku -manifestissa pyrittiin selittämään kurdikansan historiaa ja kulttuuria vertaamalla niitä muiden kansojen vastaaviin, mikä salli PKK:lle roolin kurdihistorian ja -kulttuurin vallankumouksellisissa renessanssissa.

Kurdien demokraattisen kansakunnan konstruointi poikkeaa laadullisesti valtiollisista ja nationalistisista kansanmuodostusprosesseista. Se eroaa suvereeniin kansallisvaltioon nojaavasta nationalismista sekä kurdinationalistisista valtiopyrkimyksistä. Se on vaihtoehtoinen kansanmuodostus, joka on juurrutettu työläisten ja kansojen historiaan ja kulttuuriin.

Kurdien demokraattinen kansakunta tulee hiljalleen KCK:n johdolla kehittämään rakenteitaan laadukkaammiksi ja esittämään uuden kansakunnan rakentamisen käytännön, jonka on tarkoitus toimia mallina kaikille Lähi-idän kansoille. Se on avoin kansojen välisille demokraattisille liittojen ja liittolaisuuksien laajentumisille, jotka tapahtuvat demokraattisen kansakunnan avoimen ymmärtämisen perustalta. Uusi, demokraattisen moderniteetin aika tulee nousemaan tästä vallankumouksellisen ja demokraattisen kansakunnan renessanssista, joka suuntautuu kansallis-

valtioiden suorittamaa kulttuurista ja historiallista denialismia vastaan. Denialismia, jolla ei ole mahdollisuuksia ylittää rooliaan läntisen moderniteetin toimijana.

8 – Itsepuolustusjärjestelmä

Kaikilla elävien organismien lajeilla on oma puolustusjärjestelmänsä. Ei ole ainuttakaan puolustuskyvyttöjä lajeja. On itse asiassa mahdollista tulkita maailmankaikkeuden jokaisen elementin ja partikkelin vastus pyrkimyksenä itsesuojeluun. Sama pätee vieläkin enemmän ihmislajiin ja sen yhteiskuntiin. Ihmisten puolustus on yhtä paljon sosiaalista kuin se on biologista. Biologinen puolustautuminen tapahtuu suojelevien vaistojen avulla jokaisessa elävässä organismissa. Yhteiskunnallisessa itsepuolustuksessa yksilöistä koostuva yhteisö puolustaa kollektiivisesti itseään. Yhteisöjen määrä ja niiden organisationaalinen muoto muuttuu jatkuvasti puolustusvälineiden mukaan. Puolustus on yhteiskunnan olemukseen kuuluva funktio. Elämää ei voida ylläpitää ilman sitä.

Itsepuolustuksen mekanismeista elävissä organismeissa voidaan tehdä toinen tärkeä johtopäätös: puolustus on tarkoitettu vain niiden olemassaolon suojelemiseen. Organismit eivät pyri ylivaltaan tai kolonisoimaan oman lajinsa jäseniä tai toisia lajeja. Herruuden ja riiston järjestelmät ovat ihmislajin tuottamia. Se henkinen kehitys ihmislajissa, joka johti riiston mahdollistumiseen, on yhteydessä ylijäämätuotannon anastukseen. Tämä tilanne johtaa ihmiset paitsi suojelemaan olemassaoloaan myös puolustamaan työnsä arvoja, eli tilanne johtaa yhteiskunnallisiin sotiin.

Kun tarkastelemme asioita demokraattisen yhteiskunnan perspektiivistä, meidän on painotettava seuraavaa: kun puhumme itsepuolustuksesta sotilaallisen asenteen tai aseistetun organisaation sijaan, tarkoitamme yhteiskunnan organisaatiota, jonka on mahdollista puolustaa itseään jokaisella tasolla. Vastatakseen valtion hyökkäyksiin yhteiskuntaa vastaan ja suojellakseen yhteiskuntaa, sotilaallisia organisaatioita saatetaan tarvita puolustamaan yhteiskuntaa kaikessa monimuotoisuudessaan. Tätä voitaisiin pitää legitimiinä puolustuksena. Tämänkaltaista sotilaallista organisaatiota, joka puolustaa yhteiskuntaa ja sen uudelleenorganisointumista, ei voida kuitenkaan arvioida vain sotilaallisena organisaationa. Sotilasjoukkojen funktio on yhteiskunnan puolustamisessa. Ne ovat ytimeltään itsepuolustusjoukkoja, jotka joko nopeuttavat taistelua demokraattisen yhteiskunnan puolesta tai puolustavat sitä. Sotajoukot, jotka etäännyvät näistä funktioista, eivät voi välttyä muuttumasta hegemonisten tendenssien hyökkäysvälineiksi.

Itsepuolustus ei edellytä pelkästään aseistettuja rakenteita. Vaikkei itsepuolustus hylkääkään voimankäyttöä, kun sellainen on tarpeen, sitä ei voida tarkastella vain aseellisena rakenteena. Se edustaa yhteiskunnan kaikkien tasojen organisaatiota suhteessa omaan identiteettiinsä ja elämänsä: tähän päämäärään tähtäävät päätökset heijastelevat ja toteuttavat yhteiskunnan omaa tahtoa. Kansalle ja maalle ennen kuuluneet arvot, jotka kolonialistiset vallat anastivat, tulevat nyt palautetuiksi itsepuolustuksen yhteisöllisinä arvoina. Yhteiskunnan tulisi saavuttaa asema, missä se voi sekä suojella arvojaan että palauttaa anastettuja oikeuksiaan hallitakseen itseään. Tällä tavoin luodaan demokraattinen kansakunta.

Naisia, tuota kaikkein sorrettuinta ja tukahdutettuinta yhteiskunnan segmenttiä, varten kehitetty itsepuolustuksen mekaniikka on myös elintärkeä. Patriarkaalisen järjestelmän alaisuudessa kaikki naisten oikeudet oli anastettu. Naiset voivat puolustautua tätä alentavaa, ahdistelevaa, raiskaavaa ja teurastavaa politiikkaa vastaan muodostamalla omia itsepuolustusmekanismejaan. Tästä syystä heidän on opittava historiastaan, luotava omia organisaatioitaan ja instituutioitaan,

koverrettava tilaa itselleen kaikilla elämän osa-alueilla sekä luotava omat sotilaalliset joukot, jos se on tarpeen.

KCK:n demokraattisen kansakunnan rakentamisen ohjelmassa tärkeä ja välttämätön kohta koskee sitä, kuinka itsepuolustus sidotaan pysyviin ja systemaattisiin mekanismeihin. Kansallisvaltiot, ainoat aseistetut monopolit, ovat häikäilemättömiä saadessaan uusia mahdollisuuksia kieltämisen, tuhoamisen ja assimilaation politiikan toimeenpanoon. Tämä politiikka on pakottanut luomaan KCK:lle pysyvän itsepuolustusjärjestelmän, jonka minimivaatimus rinnakkaiselolle kansallisvaltioiden kanssa on kurdien identiteetin ja olemassaolon perustuslaillinen takaaminen. Tämä ei kuitenkaan ole riittävää: kurdikansan statukselle tulee löytää konkreettiset lakiperusteet. Kurdiyhteiskunnan tulisi täyttää myös omat turvallisuusvaatimuksensa sen puolustuksen lisäksi, joka on perustettu ympäröivien yhteiskuntien kanssa ulkoisia uhkia vastaan. Yhteiskunta voi varmistaa sisäisen turvallisuutensa vain, jos se on yhdensuuntainen yhteiskunnan muiden vaatimusten kanssa. Tästä syystä ympäröivien kansallisvaltioiden (Turkin, Iranin, Irakin ja Syyrian keskitettyjen kansallisvaltioiden) tulee toteuttaa tärkeitä reformeja omissa sisäisen turvallisuuden politiikoissaan.

Mikäli näiden kansallisvaltioiden kanssa ei saavuteta kompromissia, KCK:n on demokraattisen kansakunnan rakentamisen puolustuksen nimissä yksipuolisesti organisoitava puolustusjoukot uusien tarpeiden mukaisiksi.

9 – Diplomatia

Yksi kansallisvaltion kehittyneimpiä toimintoja on valtioiden välinen diplomatia. Diplomatia kuvaa sotaa edeltäviä kansallisvaltioiden välisiä toimia. Se voidaan jopa määritellä sodan esias- teeksi kansallisvaltioiden historiassa. Erilaiset rituaalit ovat ilmaisseet tietynlaisten yhteisöjen välisiä naapurussuhteita kautta historian. Niitä pidetään arvokkaina. Syy sille, että kansallisvaltiot ovat institutionalisoineet tällaiset kanssakäymisen tavat, voidaan linkittää kapitalistisen moderniteetin voittotendenssiin. Mikäli jotkin suhteet ovat taloudellisesti hyödyllisempiä rauhan aikana, ei ole tarvetta sodalle. Diplomatia palvelee tällaisten taloudellisesti hyödyllisten suhteiden saavuttamista. Jos voiton maksimoimisen tendenssi voidaan linkittää sotaan, diplomaattiset voimat eivät silloin kykene estämään taloudellista voittoa tuottavia sotia. Diplomatia redusoidaan taloudellisen voiton logiikkaan. Sillä ei ole enää mitään kytköstä merkityksellisiin yhteiskuntien välisiin suhteisiin, joita on ollut olemassa kautta historian. Diplomatia alennetaan manipulatiivisesti kansallisvaltioiden välisten taloushyötyä tuottavien sotien pelivälineeksi.

Demokraattisen kansakunnan diplomatian täytyy aivan aluksi luoda yhteinen alusta eri tavoin fragmentoituneille ja jakaantuneille kurdeille. Kaikki muut diplomaattiset aktiviteetit, etenkin ne, joita jokainen organisaatio haluaa kehittää omien intressiensä mukaisesti, ovat saaneet aikaiseksi enemmän vahinkoa kuin hyvää. Ne ovat edesauttaneet fragmentoitumista, luoneet konflikteja ja jakaneet kurdeja vieläkin enemmän. Tästä syystä Demokraattisen kansalliskongressin perustaminen on elintärkeää kurdidiplomatialle. Diplomatia, jota harjoitetaan irakilais-kurdilaisen liittovaltion pohjalta on tärkeää, mutta se ei voi olla riittävä kurdiväestön tarpeiden kannalta. Tämä liittovaltio ei kykene vastaamaan tähän kysyntään tai niihin olosuhteisiin, jotka mahdollistavat sen tehdä niin. Vain Demokraattisen kansalliskongressin kautta voidaan kehittää diplomatia, joka tyydyttää kaikkien kurdien tarpeet. Tämän vuoksi ensisijainen tehtävä onkin Demokraattisen kansalliskongressin kasaaminen ja sen julistaminen pysyväksi yleiseksi integratiiviseksi kansallidemokraattiseksi organisaatioksi. On selvää, että KCK:n ja Kurdistanin aluehallinnon väliset

ideologiset ja poliittiset ristiriidat jatkuvat vielä jonkin aikaa, kun KCK jatkaa demokraattisen kansakunnan rakennushankettaan ja Kurdistanin aluehallinto jatkaa Irakin kansallisvaltion rakentamista. Tässä suhteessa Demokraattinen kansalliskongressi saattaa toimia ratkaisukeskeisenä kattojärjestönä.

Ongelmanratkaisuja tarjoavat yhteiskuntien luova vuorovaikutus ja diplomatia, josta on jälleen tullut rauhan ja solidaarisuuden työkalu. Diplomatia on demokraattisen kansakunnan työkalu rauhallisten ja hyödyllisten suhteiden luomisessa. Se ei ole enää sodankäynnin välikappale. Se merkitsee tehtävää, jossa viisaat ihmiset ovat keskeisessä roolissa kehittämässä ja ylläpitämässä molemminpuolisesti hyödyllisiä prosesseja ja ystävällismielisiä suhteita etenkin naapuruskansojen ja vastaavien yhteisöjen välillä. Se on yhteisen yhteiskunnallisuuden rakentava voima ja yhteiskuntien synteesi korkeammalla tasolla. Demokraattisen kansakunnan diplomatia demokraattisen moderniteetin kontekstissa voi tarjota ratkaisuja sekä vaikuttaa kauaskantoisesti Lähi-idän kansoihin ja maihin, jotka ovat kestäneet kansallisvaltioiden diplomatian aiheuttaman kaaoksen ja konfliktin. Demokraattisten kansakuntien maailman konfederaatio on vaihtoehto YK:lle demokraattisten kansakuntien globaalina unionina. Maanosat ja laajat kulttuuriset alueet voivat myös muodostaa omia demokraattisten kansakuntien konfederaatioita.

Kuinka olla Demokraattisen kansakunnan ratkaisun etsijä

Demokraattisen kansakunnan rakentaminen Kurdistanin on kurdien olemassaolon ja vapaan elämän uusi historiallinen ja yhteiskunnallinen ilmentymä, joka vaatii sekä teoreettista että käytännöllistä keskittämistä ja muodonmuutosta. Se edustaa totuutta, joka vaatii omistautumista todellisen rakkauden tasolla. Tällä matkalla ei ole tilaa epäaidolle rakkaudelle eikä myöskään matkustajille, jotka eivät ole omistautuneita. Kysymys matkan päättymisen ajankohdasta on matkalla tarpeeton. Tämä rakennustyö ei koskaan valmistu: se on jatkuva prosessi. Demokraattisen kansakunnan rakennustyöllä on vapaus uudelleenluoda itsensä jokaisena hetkenä. Sosiaalisin termein ilmaistuna ei ole utopiaa tai todellisuutta, joka olisi yhtä kunnianhimoista. Kurdit ovat sinnikkäästi kääntyneet demokraattisen kansakunnan rakentamisen suuntaan historiallisen ja yhteiskunnallisen todellisuutensa mukaisesti. He eivät totta puhuen ole menettäneet mitään luopumalla kansallisvaltion jumalasta, johon he eivät koskaan uskoneet; he ovat vapaita rasakaasta taakasta. Taakasta, joka saattoi heidät tuhon partaalle. Sen sijaan he ovat saaneet mahdollisuuden tulla demokraattiseksi kansakunnaksi.

Kurdien on niin yksilöinä kuin yhteiskuntanakin käsitettävä, sisäistettävä sekä toteutettava demokraattisen kansakunnan rakentaminen historiansa totuuden ja vastarinnan ilmentymien yhdyntymänä. Näihin on luettava mukaan muinaiset jumalataruskot, zarathustralaisuus ja islam. Demokraattisen kansakunnan mielessä ja ruumiissa ovat edustettuina totuudet, joita kaikki mytologiset, uskonnolliset ja filosofiset opetukset sekä nykyiset yhteiskuntatieteet ovat yrittäneet opettaa ja joita kaikki kapinat ja vapaussodat ovat erikseen ja yhdessä pyrkineet kertomaan. Tämä todellisuus ja sen ilmentymä totuutena toimi aloituspisteenäni. Ei vain silloin, kun yritin toteuttaa itseäni uudelleen aika ajoin, vaan erityisesti myös saavuttaessani nykyisyyden luomalla itseäni uudelleen hetki hetkeltä. Olen vapaasti tehnyt itsestäni julkista omaisuutta, konkretisoinut tämän demokraattisena kansakuntana kurdilaisessa kontekstissa ja tuonut sen esiin demokraattisena moderniteettinä kaikelle ihmiskunnalle, sorretuille kansoille ja Lähi-idän yksilöille.

Tarvitaan selvästi varovaisuutta sen välttämiseksi, ettei liberalismi – kuten se on usein historiassaan tehnyt – pääse taannuttamaan ja hajottamaan näitä positiivisia demokraattisuuden suuntauksia oman ideologisen ja aineellisen hegemoniansa nimissä. Strategisesti kaikkein tärkein tehtävä on yhdistää järjestelmän vastustajien lisäksi myös historiallisen yhteiskunnan kulku kaikkine paikallisine poliittisine muodostumineen uudeksi ideologiseksi ja poliittiseksi rakenteeksi. Tämä mielessä pitäen tulee kehittää ohjelma sekä organisaation ja toiminnan rakenteita, yhdistettynä läpikotaiseen teoreettiseen työhön. Uudella vuosisadalla olosuhteet ovat kypsät demokraattisen konfederalismin voitolle ja konfederatiivisten rakenteiden, jotka voitettiin kansallisvaltioiden toimesta 1800-luvun puolessa välissä, kohtalon välttämiseksi. Jotta demokraattinen moderniteetti voisi nousta tästä syvimmästä ja pisimmästä taantumasta, joka jatkuu vain nykyajan finanssipääoman kriisinhallinnan avulla, moraaliset ja poliittiset jälleenrakentamisen velvollisuudet eivät koskaan ole olleet yhtä tärkeitä.

Johtopäätökset

Jos uudet vapautta ja tasa-arvoa ajavat liikkeet haluavat olla johdonmukaisia, niiden tulee kehittää politiikkaa ja yhteiskunnallisia rakenteita, jotka eivät ole riippuvaisia valtiosta. Vaihtoehto valtiolle on demokratia. Kaikki tiet, joita on yritetty vastarintana valtiolle, ovat epäonnistuneet demokratiaa lukuun ottamatta. Demokratia ei ole kapitalistisen valtion osa vastoin yleistä luuloa. Mikään muu kuin demokratia ei voi rajoittaa valtiota tai pitää sitä lain puitteissa. Valtion kaataminen ei vielä tarkoita valtiollisen kulttuurin ylittämistä. Uusi valtio voidaan aina luoda täyttämään tyhjiö. Vain demokratia jakaa saman toimialan valtion kanssa. Rajoittamalla valtiota se laajentaa muun yhteiskunnan vapaata aluetta. Se voi siis lähestyä tasa-arvoa tarkemmin vähentämällä omittujen arvojen määrää. Tätä kautta voimme määritellä demokratian valtiottoman yhteiskunnan itsehallinnoksi.

Demokratia on hallintoa, joka ei ole valtiomuotoista. Vastoin yleistä harhaluuloa, se on yhteisöjen valtaa hallinnoida itseään ilman valtiota. Ihmisyhteiskunta on kokenut enemmän demokratiaa kuin valtiota muodostumisestaan lähtien. Ehkäpä jonkin maan tai kansakunnan demokraattista tilannetta ei ole kokeiltu intensiivisesti. Yhteiskunnan olemassaolon syntymä on luonteeltaan kuitenkin yhteisöllistä ja demokraattista. Ilman yhteisöllisyyttä tai demokraattista vaistoa yhteiskunnan valtiollinen hallinta muodostuu mahdottomaksi. Valtio voi hallita ainoastaan yhteisöllisyyden tai demokratian kustannuksella. Perusta, jonka pohjalta valtio nousee ja jonka päällä se kukoistaa, on yhteisöllisyys – tarve yhteiselle olemassaololle – sekä demokraattinen kanta. Näiden kahden välillä vallitsee dialektinen suhde. Siispä kun yhteiskunta ja sivilisaatio kohtaavat, pääasiallinen ristiriita vallitsee valtion ja demokratian välillä. Jos toisesta vähentää, se on lisää toiselle. Täysi demokratia tarkoittaa valtiottomuutta. Valtion täysi itsevaltius on demokratian kiistämistä. Valtioita voivat kaataa vain toiset valtiot. Demokratia ei kaada valtiota, vaan se voi vain raivata tietä uudelle valtiolle reaaliosialismin tavoin. Demokratian perimmäisin toiminto tulee näin esille. Se voi vain lisätä vapauden ja tasa-arvon tilaisuuksia rajaamalla valtiota, tekemällä valtiosta pienemmän ja karsimalla sen mustekalamaisia lonkeroita sekä valtaa yhteiskunnan ylitse. Tämän prosessin päätteeksi valtio voi mahdollisesti muuttua turhaksi tai kuolla pois. Kaikesta tästä vedämme sen johtopäätöksen, että valtion ja demokratian suhde ei ole sitä, että yksi kaataa toisen, vaan suhde on toisen ylittämistä toisella.

Tällä lyhyellä analyysillä yritän osoittaa sen, että PKK:n maailmankuvaan on alusta asti kuulunut olennainen virhe. Se, että se on ollut valtiosuuntautunut puolue. Nämä puolueet eivät voi saavuttaa demokratian tavoitteitaan, vapautta tai tasa-arvoa valtiomuodon avulla riippumatta siitä muodostavatko ne valtion vai eivät. Ei ole mahdollista olla uusi libertaarinen ja egalitaarinen puolue poikkeamatta tältä polulta. Lyhyesti ilmaistuna demokraattiseksi ja sosialistiseksi puolueeksi tullaan varmistamalla uusiutumisen, joka puolestaan saavutetaan luopumalla valtiokeskeisestä teoriasta, strategiasta ja taktiikasta. Jos tässä yhteydessä saadaan aikaiseksi itsekritiikkiä, se on silloin merkityksellistä. Muussa tapauksessa vanhat menetelmät selviytyvät uusien valepuvussa. Reaaliosialismin, sosiaalidemokratian ja kansallisten vapautusliikkeiden tila osoittaa tämän todeksi tarpeeksi hyvin.

Kuten on ollut moneen kertaan sivilisaation ja demokratian voimien historiassa, kapitalistinen moderniteetti ja demokraattinen moderniteetti voivat hyväksyä toistensa olemassaolon ja identiteetin, ja ne voivat elää rauhaisaa yhteiseloä tunnistamalla demokraattisia ja autonomisia hallintoja. Demokraattiset ja konfederalistiset rakenteet voivat olla olemassa kansallisvaltiomuodon kanssa näissä puitteissa ja näillä ehdoilla sekä kansallisvaltioiden rajojen sisällä että ulkona.

Olen pyrkinyt selvittämään ja tyhjentävästi analysoimaan väitteen, jonka mukaan kapitalismi selviää kapitalismin, teollisuuden ja kansallisvaltioajattelun pohjalta, kun taas demokraattinen moderniteetti voi syntyä vain demokraattisesta yhteisöllisyydestä, ekologisesta teollisuudesta ja demokraattisesta kansakunnasta. Olen määritellyt demokraattisen yhteisöllisyyden minkä tahansa tyyppin yhteisönä missä tahansa kokoluokassa – en suinkaan homogeenisen yhteiskunnan egalitarismina. Aina naisten ja miesten yhteisöistä urheilu-, taide- ja teollisuusyhteisöjen, intellektuellien ja lammaspaimenien kautta heimoihin, yhtiöihin, perheisiin, kansoihin, kyliin ja kaupunkeihin. Mistä tahansa paikallisesta mihin tahansa universaaliin sekä mistä tahansa klaanista minkälaiseen tahansa globaaliin yhteiskuntaan. Määrittelin ekoteolliset yhteisöt sellaisiksi yhteisöiksi, joissa ekoteollinen yhteiskunta, kylien maataloudellinen yhteiskunta ja kaupunkien teollinen yhteiskunta ruokkivat toinen toisiaan sekä toimivat tiukasti ekologian rajoissa. Toisaalta määrittelin myös demokraattisen kansakunnan. Se on uudenlainen kansakunta, joka sisällyttää itseensä kaikki kulttuuriyhteisöt aina etnisyydestä uskontoon sekä kaupunkilaisesta, paikallisesta ja alueellisesta aina kansallisiin yhteisöihin. Se on muodostunut demokraattisen ja autonomisen poliittisen rakenteen, demokraattisen konfederalismin, käytänteillä. Mikä tärkeämpää demokraattisella kansakunnalla on useita poliittisia muotoja, useita identiteettejä ja monikulttuurisuutta päinvastoin kuin kansallisvaltioihin perustuvilla hirviöillä.

Kun pyrimme analysoimaan sivilisaation historian viimeisintä 5 000 vuotta näiden kahden ristiriitaisen ilmiön kautta ymmärrämme, että nämä ilmiöt jatkavat yhteistä olemassaoloaan vielä jonkin aikaa. Yhden tuhoutuminen toisen toimesta ei ole ennustettavissa lähitulevaisuudessa. Moinen tapahtuma vaikuttaa dialektisesti epätodennäköiseltä. Tässä suhteessa sosialismin äkkipikaisuus ja yritys toteuttaa omaa järjestelmäänsä analysoimatta ensin sivilisaatiota ja nykyaikaa päättyi sen omaan romahdukseen. On tärkeää huomioida tämä kaksinaisuus kaikessa teoreettisessa ja käytännöllisessä työssä sekä jatkuvasti kehittää demokraattista sivilisaatiota ja nykyaikaa päivittäisessä elämässä uuden rakentavan työn keinoin. Mitä enemmän kehitämme järjestelmäämme sekä vallankumouksellisin että evolutiivisin metodein, sitä paremmin voimme tarjota positiivisia ratkaisuja tilan ja ehdollisuuden ongelmiin sekä tehdä näistä ratkaisuisista pysyviä. Demokraattinen moderniteetti keskeisine elementteineen on soveltunut järjestelmänä hyvin todellista rauhaa varten. Demokraattinen kansakunta tarjoaa hyvin arvokkaan mahdollisuuden rauhaan selvine kykyineen luoda ratkaisuja aina pienimmästä yhteisöstä globaaliin kansakuntaan asti.

Tärkeää on myös institutionalisoida yhteisöllinen ja demokraattinen identiteetti, mikä on myös kansojen oletusarvoinen historiallinen kanta ajanmukaisen tieteen ja teknologisten resursien kanssa. Jotta voisimme saada demokraattisemman, vapautuneemman ja ekologisemman yhteiskunnallisen rakenteen, tarvitaan ennen kaikkea uutta yhteiskuntatieteiden rakennetta. Ei sovi unohtaa, kuinka naisten vapaus on kaikkein kattavin ja pysyvin osa demokratian prosessia. Mikään vapauden tai tasa-arvon vaatimus ei voi olla merkityksellinen tai toteutettavissa ilman yhteiskunnallista sukupuolten tasa-arvoa.

Demokratiaa tarvitaan nykyään aivan kuten leipää, ilmaa tai vettä, mutta sitä tarvitaan kaikista eniten Lähi-idän kansojen keskuudessa. Demokratia on ainoa vaihtoehto, jolla on kyky tuoda

onni kansalle – kaikki muut vaihtoehdot on testattu historian saatossa. Kurdit ovat näiden kansojen eturintamassa maantieteensä, historiallisen ajanjaksonsa ja yhteiskunnallisten piirteidensä ansiosta. Jos he voivat onnistuneesti hyödyntää näitä tärkeitä strategisia elementtejä demokraattisen sivilisaation saattamiseksi Lähi-itään, he tekevät suurimman palveluksen sekä naapureilleen että ihmiskunnalle. Se, mitä olemme ottaneet tehtäväksemme, ei ole mitään vähempää kuin luonnos tästä jalosta ja jännittävästä tehtävästä.

Tämä esite on koostettu kirjoista *Bir Halkı Savunmak* ja *Manifesto for a Democratic Civilisation*, Volumes I, II, III and V.

Kirjoittajasta

Abdullah Öcalan (s. 1949) opiskeli valtiotieteitä Ankarassa. Hän ohjasi aktiivisesti kurdien vapaustaistelua PKK:n johtajana puolueen perustamisesta 1978 lähtien 15. helmikuuta 1999 tapahtuneeseen kaappaukseen saakka. Häntä pidetään edelleen kurdien vapaustaistelun tärkeimpänä strategina ja kurdikansan poliittisena edustajana. Häntä pidetään eristyksissä İmralı-saaren vankilassa, missä hän on kirjoittanut yli kymmenen teosta. Teoksilla on ollut ratkaiseva vaikutus kurdien politiikkaan. Hän on tehnyt useita kertoja aloitteen yksipuolisesta tulitauosta sissisodassa ja esittänyt rakentavia ehdotuksia kurdikysymyksen poliittiseksi ratkaisuksi. Nykyinen ”rauhanprosessi” alkoi 2009, kun Turkin valtio vastasi myönteisesti Öcalanin kutsuun kurdikysymyksen poliittisen ratkaisun aikaansaamiseksi. Rauhankeskeytyksen kariutui huhtikuussa 2015, kun Turkin valtio yksimielisesti keskeytti neuvottelut ja jatkoi tuhoamisen ja torjunnan politiikkaansa.

Öcalania on pidetty lähes täydellisessä eristyksessä İmralı-saaren vankilassa 27. heinäkuuta 2011 lähtien.

Kansainvälinen aloite – The International Initiative

Kurdistanin työväenpuolueen (PKK) puheenjohtaja Abdullah Öcalan luovutettiin Turkkiin helmikuun 15. päivänä 1999. Hänet siepattiin operaatiossa, joka oli eräiden hallitusten salaisten palvelujen tukema. Kansainvälistä oikeutta rikottiin törkeästi. Tähän tympääntyneinä useat intellektuellit ja kansalaisjärjestöjen edustajat käynnistivät aloitteen Abdullah Öcalanin vapauttamiseksi. Kansainvälinen aloite ”Vapaus Abdullah Öcalanille – rauha Kurdistaniin” aloitti työnsä sen koordinaatiokeskuksen avauduttua maaliskuussa 1999. Kansainvälinen aloite on monikansallinen rauhanaloite, joka tekee työtä kurdikysymyksen rauhanomaisen poliittisen ratkaisun eteen. Abdullah Öcalania pidetään edelleen kurdienemmistön kiistattomana johtajana pitkästä vankeusajasta huolimatta. Turkin kurdiasian ratkaisun tulkitaan sen takia olevan kiinteästi sidoksissa Öcalanin kohtaloon. Kaikki osapuolet katsovat, että Öcalan rauhanprosessin pääarkkitehtina on avainhenkilö suotuisaan lopputulokseen. Öcalanin vapauttaminen on täten yhä ajankohtaisempaa. Kansainvälinen aloite on sitoutunut tähän päämäärään tähtäävään toimintaan. Sen työtapoina ovat objektiivisen tiedon levittäminen, lobbaaminen, suhdetoiminta ja kampanjat. Se toivoo parantavansa ymmärrystä konfliktien synnystä ja mahdollisista ratkaisuista julkaisemalla käännöksiä Öcalanin vankilassa kirjoittamista teksteistä.

Anarkistinen kirjasto
Anti-Copyright

Abdullah Öcalan
Demokraattinen kansakunta
20.3.2020

<https://toimitus.co/2020/03/20/abdullah-ocalan-demokraattinen-kansakunta/>

Kirjoja englanniksi

Declaration on the Democratic Solution of the Kurdish Question (1999)
Prison Writings I: The Roots of Civilisation (2007)
Prison Writings II: The PKK and the Kurdish Question in the 21st Century (2011)
Prison Writings III: The Road Map to Negotiations (2012)
Civilization: The Age of Masked Gods and Disguised Kings
(Manifesto for a Democratic Civilization, Volume I) (2015)
Capitalism: The Age of Unmasked Gods and Naked Kings
(Manifesto for a Democratic Civilization, Volume II) (2017)

Pamfletteja:

War and Peace in Kurdistan (2008)
Democratic Confederalism (2011)
Liberating Life: Woman's Revolution (2013)
Democratic Nation (2016)

Lisätietoa ja erikielisiä käännöksiä: www.ocalan-books.com

Suomeksi

Demokraattinen konfederalismi (24.11.2017)
Elämän vapauttaminen: naisten vallankumous (6.2.2020)
Käännöstöryhmä S. Suominen, K. Lakkala, H. Ekman ja H. Rautanen.

fi.theanarchistlibrary.org